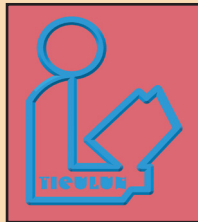

THÙY HƯƠNG
thăm lặng

THẦM LẶNG

THÙY HƯƠNG

Chương 1

Reng... reng...

Tiếng chuông kêu cửa khiến Hương giật mình. Nàng bỏ dở cuốn sách đang đọc, chạy ra mở cửa. Một chàng trai lạ mặt trong bộ quân phục Sĩ Quan Hải Quân đang đứng chờ ngoài khung cửa. Chàng nghiêng mình, lễ phép :

- Xin lỗi cô, cô làm ơn cho tôi hỏi thăm đây có phải nhà cô... Nguyễn Thị Thu Hương không ạ ?

Chàng trai ngáp ngừng và nhìn xuống một bọc giấy nhỏ nơi tay khi đọc tên Thu Hương.

- Dạ thưa phải ạ. Ông cần gặp cô Hương có chuyện gì thưa ông ?

- Tôi có nhiệm vụ trao lại gói giấy này cho cô Hương. Cô có thể cho tôi gặp cô Hương không ạ ?

Hương ngạc nhiên nhưng cũng đáp :

- Dạ chính tôi là Hương. Mời ông vào nhà chơi.

Vào phòng khách, sau khi an tọa, chàng trai tự giới thiệu :

- Thưa cô, tôi là Hải, Vũ Hồ Hải, em của Vũ Thanh

5 | Thầm Lặng

Giang. Tôi vừa ở Hoàng Sa về, vội tìm đến đây ngay để làm tròn nhiệm vụ với anh tôi.

Ánh mắt chàng trai bỗng long lanh ngấn lệ. Chàng ta nói, giọng đứt quãng :

- Trước khi... qua đời, anh tôi có nhắn tôi tìm gặp cô... và trao tận tay cô cuốn nhật ký này. Anh tôi chỉ kịp.... trời trần như vậy rồi... trút hơi thở cuối cùng đền nợ nước.

« Giang, Giang nào nhỉ ?» Tâm trí Hương quay cuồng trong câu hỏi đó. Nhưng theo phép lịch sự Hương cố giấu vẻ ngạc nhiên và nhận lấy cuốn nhật ký.

- Cảm ơn ông nhiều lắm. Tôi thành thực chia buồn cùng ông... À, để tôi pha nước ông dùng nhé. Trời nóng, chắc ông đi xa cũng mệt.

Chàng trai vội đứng dậy, kiêu từ :

- Dạ thôi, xin phép cô. Tôi có vài chuyện cần phải đi ngay bây giờ. Kính chào cô.

Hương mỉm cười chào lại và tiễn chàng trai ra cổng.

Trở vào nhà, Hương chau mày suy nghĩ, Vũ Thanh Giang... Vũ Thanh Giang... cái tên quen quen. Và chàng quân nhân lúc nãy phảng phất giống một khuôn mặt nào trong dĩ vãng. Nghĩ mãi Hương vẫn không tìm ra manh

mỗi, nàng thở dài, mở gói giấy mong cuốn nhật ký soi sáng về chàng trai vẫn số mang tên lãng mạn Thanh Giang : « Dòng Sông Xanh »

Văn Khoa, ngày..., tháng 9 năm 1967.

« Ngày đầu bước chân vào ngưỡng cửa Văn Khoa, tâm hồn mình lâng lâng thanh thoát. Con người mình đa sầu đa cảm, thật hợp với khung cảnh ngôi trường này. Những cành me xanh tươi đưa đẩy theo làn gió mát phía sân sau, gần căn nhà tôle của Ban Khoa Học Nhân Văn, như mời mọc, như chào đón mình. Căn nhà tôle lụp xụp lạ, nhưng cũng nên thơ lạ, khiến mình cảm thấy lạc vào một thế giới riêng biệt - Thế giới của tư tưởng, của Lão Trang.

« Mảnh vườn phía sau trường dẫn sang sân Volley bên Nông Lâm Súc là nơi mình ưa thích nhất. Những ngày mưa thì đặc biệt và thú vị ghê. Con đường dẫn ra cổng lầy lội như một giòng sông nhỏ, khiến các cô các cậu sinh viên Văn Khoa lội bì bà bì bõm, trông hay hay. Nhưng đến sáng hôm sau, khi nước « lụt » đã rút bớt, chỉ còn lại những hồ nước nho nhỏ mới là lúc mình « mê » nhất. Những hồ nước tí hon, trong vắt, phẳng lặng ấy phản chiếu cả một khung trời xanh ngát, điểm vài đám mây lơ lửng, thông thả chu du, cùng những tàng

7 | Thầm Lặng

lá me xanh mát rượi. Tinh túy của thiên nhiên được thu gọn trong phạm vi một hồ nước nhỏ, chưa bằng cỡ một chiếc xe Renault 4. Mình thường đứng trên lan can lầu ba, trầm ngâm ngắm cảnh vật in bóng dưới nước hằng giờ. Ôi, ở giữa thành đô hoa lệ này, có một cảnh thiên nhiên hoang dại thu nhỏ lại để ngắm thật là hiếm. Thỉnh thoảng vài chú vịt nhà ông gác cửa phía sân trước chạy sang lội bì bõm, ngoe nguẩy chiếc đuôi cong cong thật dễ thương. Vài chú gà con đi tìm mồi cũng lác sang bờ suối nhỏ này uống nước. Hình ảnh những chú gà xinh xắn tròn trĩnh như những cuộn len màu vàng in bóng dưới nước cũng lôi cuốn mình không ít.

Đọc tuốt cuối hành lang, một cây mít sai quả đứng che bóng mát cho các sinh viên ngồi học bài hay đọc sách những buổi trưa nắng. Lá mít xanh đậm, mát mắt. Nhưng mình không thích màu xanh đậm của lá mít bằng màu xanh của những lá me non. Lá mít có vẻ già dặn chín chắn. Còn lá me non màu thật ngây thơ hồn nhiên.

« Mấy hôm nay, khi đứng trên lan can ngắm những hồ nước nhỏ « của mình » - Mình tự nhiên coi những hồ nước ấy là của mình, vì có lẽ chỉ có mình mới ưa thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên soi bóng trong đó - mình bất chợt thấy một cô bé cắt tóc ngắn, vẻ mặt còn ngây thơ, trẻ con, cũng say mê ngắm những hồ nước ấy. Bỗng dưng tim mình thất lại. Mình cảm thấy buồn

buồn vô cớ. Tại sao cô bé lại ngấm những hồ nước « của mình » nhỉ ? Thế là hết ! Những hồ nước kia không còn trọn vẹn thuộc về mình mà còn thuộc về cả cô bé nữa, không chỉ để một mình mình ngấm, mà còn cho cô bé ngấm nữa.

« Hôm qua, khi cô bé đi ngang chỗ mình đứng, mình thấy ngờ ngợ. À, cô bé này chẳng ai xa lạ, vẫn sang giờ học Toán bên Jean Jacques Rousseau năm Terminale đây mà (tú tài toàn phần). Vì lớp Philo không có giáo sư Toán nên các nữ sinh Marie-Curie phải sang học Toán cùng nam sinh Jean Jacques Rousseau. Suốt năm, mình gặp cô bé này mỗi chiều thứ Sáu.

« Cô bé có vẻ là lạ, xa cách làm sao ấy, khiến mình chú ý. Giữa đám bạn bè ăn mặc thật thời trang, cô bé nổi bật lên trong trang phục thật cổ điển - Jupe xòe và áo blouse trắng. Jupe cô bé mặc dài quá đầu gối, trông lạc lõng trong đám mini jupes của các bạn. Và cô bé có vẻ ưa màu thiên thanh và màu xanh nước biển. Sở thích này giống mình ghê, vì mình cũng ưa hai màu đó. « Tư tưởng lớn gặp nhau » mà !

Nhưng vào Văn Khoa, cô bé đã trút bỏ bộ áo đầm để khoác vào mình chiếc áo dài trang nhã, khiêm nhường. Vẫn màu thiên thanh, thêm tà áo trắng ngây thơ như nữ sinh. Nhìn cô bé trong tà áo tétoron giản dị, không ai đoán được cô bé xuất thân từ một lycée Pháp. Cô bé

9 | Thầm Lặng

xinh tươi, nhỏ nhắn như cánh hoa dại ngoài đồng, khiến mình có cảm tình ghê...

Hương ngừng đọc, má nàng ửng hồng vì lời phê bình thẳng thắn của Giang. Phải rồi, bây giờ Hương đã nhớ ra rằng Giang là anh chàng gầy gầy, có dáng thi sĩ, ưa đứng ngắm những hồ nước nhỏ bé dưới sân trường Văn Khoa. Cả một cuốn phim dĩ vãng với những ngày hoa mộng, vô tư của thời sinh viên hiện về trong trí Hương...

- Hương ơi, lại phòng 201 đi, bữa nay cours đầu giáo sư Thọ đấy.

Lan vừa kéo tay Hương, vừa gọi riu rít. Mới bước vào đời sống sinh viên, cả hai còn bỡ ngỡ vì thời khóa biểu năm Dự Bị. Các môn cho tất cả các Ban Dự Bị - nào là Anh, Pháp, Sử Địa, Việt-Hán, Triết, v.v... in chi chít sát nhau, xem rồi cả mắt !

- Mau lên, Hương ơi, kéo hết chỗ, phải ngồi cuối lớp thì nghe không được đâu.

Các sinh viên Dự Bị Anh Văn đông nhất trong các ban nên Lan và Hương sợ nhất cảnh phải ngồi cuối lớp, nhìn mặt giáo sư còn không thấy nữa, hướng hồ là nghe được bài giảng. Có hôm thiếu ghế, cả hai phải chạy sang giảng đường khác, khệ nệ bưng ghế ngồi... ngoài

hành lang ! Các cậu sinh viên sao mà galants thế không biết nữa ! Đã không lịch sự nhường ghế cho phái yếu, lại còn chen lấn, tranh dành chỗ với nữ sinh viên nữa chứ ! Chỉ vài cậu muốn « lọt vào mắt xanh » giai nhân nào mới tỏ vẻ hào hoa phong nhã, đứng dậy nhường chỗ mời người đẹp an tọa, rồi sung sướng đón nhận một nụ cười cùng một lời cảm ơn.

Thấm thoát hai giờ Văn Phạm của Giáo sư Thọ đã trôi qua. Các sinh viên ra về, trừ vài anh chị hiếu học lên vây quanh bàn Giáo sư, hỏi rõ chi tiết về cách học và thành quả cần phải đạt được cho cuối năm. Lan và Hương cũng lên đứng nghe các bạn hỏi và nêu thắc mắc yêu cầu Giáo sư giải đáp. Đang chăm chú nghe Giáo sư, Hương bỗng cảm thấy một ánh mắt là lạ hướng về phía mình. Nàng ngửng lên thì bắt gặp một chàng trai đang chăm chú nhìn mình. Bản tính Hương vô tư nên nàng thản nhiên, tiếp tục đứng nghe lời giảng giải của Giáo sư.

Nhưng tia nhìn kia không rời khuôn mặt nàng, vẫn thiết tha quyến luyến lạ thường, Hương biết vậy. Nàng bối rối vô cùng. Tính Hương nhút nhát nên qua suốt tám năm trung học nàng vẫn chưa hề kết bạn với một người khác phái. Trong những năm sau này, trường nàng có một số nam sinh vào học những lớp lớn, nhưng Hương không để ý đến họ và cũng chẳng thiết quen họ. Các bạn

11 | Thầm Lặng

nàng phê bình anh này có vẻ thi sĩ như Lamartine, chỉ trích anh kia mặt mày chất phác giống nông dân, có khi còn chế riều các cậu ăn mặc lập dị hoặc quá chải chuốt. Họ kết bạn, cười đùa, rủ nhau đi bơi lội, chơi tennis, vũ cầu, v.v.. Nhưng Hương vẫn khép mình trong chiếc tháp ngà của nàng. Tính nàng thích cô đơn, thích nơi thanh tịnh nên nàng tránh các đám đông. Bạn bè ai cũng chế riều, mệnh danh Hương là « cô lỗ sĩ », nhưng nàng mặc kệ họ. Chỉ cần cụ Nguyễn Bình Khiêm thông cảm với nàng là đủ :

“Ta đại ta tìm nơi vắng vẻ,
Người khôn người đến chốn lao xao ”.

Hương chuyên tâm vào việc học cho ba mẹ vui lòng. Ba nàng là công chức, cả đời tận tụy với công việc, hy sinh cho các con ăn học. ba tổ chức đời sống cho chị em nàng thật hoàn toàn, luyện cho các con phát triển cả thể xác lẫn tinh thần. Thấy các con chăm chỉ học hành suốt năm, gần đến hè ba lại thúc giục mấy chị em Hương đi chơi thể thao như bơi lội, vũ cầu, ping pong... Ba muốn chị em nàng được « một linh hồn minh mẫn trong một thân thể tráng kiện » không chỉ quá hoạt động tinh thần mà xao lãng thể xác.

Thấy ba tận tâm dạy dỗ các con, Hương cảm thấy nàng có bốn phận phải học chăm, học giỏi để đền đáp

công ơn của cha mẹ. Vì vậy, nàng gạt bỏ những thú vui phù du của tuổi trẻ như đi bát phố, ciné, dạ tiệc ; nàng chỉ chuyên cần mài mài « kinh sử ». Kết quả thật mỹ mãn, mang lại cho nàng nhiều phần thưởng tinh thần và vật chất. Một số phần thưởng xuất sắc đã về tay nàng trong những năm trung học.

Nhưng bước vào ngưỡng cửa đại học, Hương mất lòng tự tin ở khả năng mình. Một chân trời mới bao la rộng mở trước cặp mắt ngỡ ngàng của nàng. « Đại học khác hẳn trung học, làm sao mình có thể đạt được kết quả mong muốn ? » Nàng băn khoăn tự hỏi « Trong số 40, 50 học sinh trung học mình mới mong nhất nhì. Nay giữa hàng ngàn sinh viên dự bị, lại chuyển sang học Anh văn, làm sao mình đọ nổi với những sinh viên đã đi Hoa Kỳ trong chương trình AFS (American Field Service) sau năm đệ nhị nhĩ ? » Hương lạc lõng trong đám sinh viên đông đảo ồn ào, hoang mang không biết phải học ra sao nữa. Ban Anh văn quá đông, phải chia nhóm học nhiều giáo sư khác nhau, làm sao đạt được sự thống nhất khi chấm bài thi nhĩ ?

Học được vài tháng, Hương quen dần với không khí đại học - Một không khí lạnh nhạt và cạnh tranh. Ngoài trừ một số bạn thân của nàng, các sinh viên khác đều có vẻ tranh đua nên mất hẳn những mối thâm giao như thời trung học. Hương buồn man mác, dường như có

13 | Thầm Lặng

một cái gì rạn nứt trong tim ! Vốn tính đa cảm, nàng đau khổ khi nhận thấy sợi dây thân hữu trên bậc đại học có vẻ chùng xuống, hững hờ. Ôi ! Sự thông cảm giữa con người và con người không còn nữa : « Mỗi người là một ốc đảo cô đơn... » Đa số sinh viên chỉ nhìn bạn mình bằng cặp mắt nghi ngờ và luôn giữ thế thủ. Họ tự nhủ : « Biết đâu cô sinh viên này, cậu sinh viên nọ... lại chẳng là một địch thủ của mình ? » Nhiều lúc gặp ánh mắt ganh tị của các bạn đồng lớp khi nàng thoăn thoắt ghi lời giảng. Hương chán nản, muốn thét lên rằng : « Các bạn ơi ! Hương không phải là thù nghịch của các bạn đâu ! Hương luôn mong muốn là một người bạn tốt, giúp đỡ các bạn trong việc học khi các bạn cần đến Hương. Sao chúng ta không thể cởi mở hơn với nhau, hỡi các bạn ? » Nhưng vốn nhút nhát, nàng chỉ giữ những câu đó trên vành môi rồi lại ngập ngừng, thở dài, giữ yên lặng.

Đang chìm dần trong dĩ vãng, Hương bỗng giật mình. Tiếng em nàng nói léo xéo trong nhà, kéo nàng trở về thực tại. Nàng cúi xuống đọc tiếp...

Văn Khoa, ngày... tháng 10, 1967

« Hôm nay được nghỉ hai giờ, mình lại ngồi trên lan can lầu 3, ngắm những hồ nước nhỏ bé và thả hồn theo

những đám mây lơ lửng dưới đó. Ôi ! những hồ nước thật cạn mà sao mình tưởng chừng như sâu vô đáy. Cả một bầu trời sâu thẳm in hình xuống những vũng nước tí hon, đôi khi khiến mình choáng váng. Làm trai mà mình lãng mạn quá ! Phải chăng đó là ảnh hưởng của Jean Jacques Rousseau, Chateaubriand. Lamartine mà mình ưa thích hồi còn trung học ?

« Cô bé tóc poupée Nhật vẫn hằng ngày đứng ngắm những hồ nước của mình. Cô bé luôn đứng ở một chỗ nhất định, ngang hông Giảng đường, cặp mắt mơ màng, trầm ngâm thả hồn theo những áng mây lồng dưới bóng nước. Những lúc ấy, cô bé như xuất thần, như sống ở một nơi nào xa xăm lắm thì phải. Cô bé mang tâm hồn thi sĩ chăng ? Hay cô bé trầm ngâm suy nghĩ chuyện đời : « Ôi nhân sinh là thế ấy, như bóng đèn, như mây nổi, như gió thổi, như chiêm bao. Hay những hồ nước ấy gợi cho cô bé một kỷ niệm xa xăm sâu đậm ? Bỗng nhiên mình chấp nhận cô bé vào thế giới hồ nước của mình, và không còn buồn bực khi phải chia xẻ những hồ nước ấy nữa. Và mình tò mò, muốn tìm hiểu thêm về cô bé này.

« Cơ hội đã đến sáng nay. Giáo sư Thọ không đến như mọi thứ sáu khác. Sinh viên ngồi chờ một tiếng đồng hồ, sau đó đa số bỏ về. Mình theo ban Pháp Văn, nhưng cũng dự những lớp Anh Văn, phần thì vì tính hiếu kỳ,

15 | Thầm Lặng

muốn tìm hiểu thêm về Anh Văn nhưng có lẽ nguyên nhân sâu xa chính là vì mình có dịp gặp gỡ cô bé nhiều hơn và « nghiên cứu » về con người khó hiểu ấy. Cô bé là một người khác thường, gọi theo tiếng Pháp là một phénomène, nhưng cô bé không có ý lôi cuốn sự chú ý của tha nhân bằng những thái độ chải chuốt, quá đáng, trái lại, cô bé có vẻ thâm trầm, sống về nội tâm, nên nổi bật giữa đám sinh viên dự bị ồn ào chải chuốt. Thời đại nguyên tử này, mà có một người học lycée Pháp ra, gia đình khá giả nhưng lại giản dị như vậy kể cũng lạ.

« Mình khám phá thêm chút ít về gia cảnh cô bé cũng nhờ giáo sư Thọ nghỉ sáng nay. Mình ngồi ngay sau cô bé hai hàng ghế, và định mệnh run rủi cho chị Tâm quen mình ngồi sát bên cô bé. Chị ấy làm quen, hỏi thăm cô bé đủ điều rồi lân la mượn cours vì chị ấy phải đi làm, vắng mặt ở trường luôn. Chị ấy nghe đồn cô bé ghi nhanh như... tốc ký nên vội nhờ ngay. Mình ngồi phía sau nghe rõ giọng cô bé nhỏ nhẹ trả lời. Giọng nói cô bé riu rít, dễ thương lạ !

« Cô bé ở đường Trần Quý Cáp, gần công trường Chiến sĩ và là một sinh viên thuần túy. Khu Trần Quý Cáp đó mình quen thuộc, vì gần trường J.J Rousseau, toàn villa, nên ít nhất gia đình cô bé cũng thuộc giới trung lưu. Vậy sao cô bé trang phục quá giản dị vậy nhỉ? Như mình, nhà chỉ đủ ăn, mặc quần áo xuề xòa

không sao. Nhưng còn cô bé ? Thường thường phái nữ có khuynh hướng chải chuốt kia mà ! Chẳng bao giờ mình thấy cô bé trang điểm, chỉ vồn vện thay đổi ba chiếc áo dài để đi học.

« Mình cố ý lại chào chị Tâm để được dịp quan sát cô bé kỹ hơn. Cô bé có làn da rám nắng, type người thể thao, khỏe mạnh. Đặc biệt nhất là cặp mắt nai tơ thơ ngây và vô tư, trong sáng, chiếc cằm xẻ ngộ nghĩnh và đôi má lúm đồng tiền tròn xoay. Khuôn mặt cô bé tròn trịa càng tăng thêm vẻ trẻ con và khiến mình liên tưởng đến hai câu thơ tả Thúy Vân trong truyện Kiều :

Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.

Hoa cười, ngọc thốt đoan trang...

Hương bất giác mỉm cười. Chân dung nàng thật ngộ nghĩnh dưới cặp mắt Giang. Hình ảnh buổi học ấy hiện về rõ ràng trong tâm trí nàng. Đúng vậy, Giang có lại chuyện trò cùng chị Tâm một lát. Anh chàng này kẻ cũng ngậm thật, giả vờ gặp chị Tâm để dò xét mình đây!

Văn Khoa, ngày... Tháng 10, 1967.

« Buổi học Anh Văn nào mình cũng dự. Mình cảm thấy vui vui khi ngắm cô bé miệt mài ghi bài thoăn thoắt. Cô bé này chăm thật, không nghỉ buổi nào, lại

17 | Thầm Lặng

còn đi học thêm cả nhóm khác nữa. Những giờ Giáo sư nghỉ bất ngờ, thay vì tán gẫu như các bạn, cô bé ngồi cắm cúi ghi lại notes đã ghi trong vở ra những tờ giấy rời để học cho tiện.

Mình vô lý thật. tại sao mình quá chú ý đến cô bé như vậy nhỉ ?

Văn Khoa, ngày... tháng 12, năm 1967

« Noël Văn Khoa tổ chức liên hoan từng ban. Cô bé không tham dự. Mình cũng chẳng thiết dự. Cô bé này ắt cho làm đệ tử của Lão Tử được đấy.

« Hồi này bài học đã khá nhiều nên mình ít viết nhật ký. Mình dần dần đã phải bỏ dự những buổi học Anh Văn chuyên biệt để nghiên cứu trau dồi thêm về môn Sử - Địa - Môn mình ưa thích nhất.

« Cô bé không chọn Sử - Địa mà chọn Triết. Mình đi nghe thử giờ Triết Đông của giáo sư Cần, thấy cô bé luôn ngồi bàn đầu, ánh mắt sáng ngời thu nhận những lời giảng của Giáo sư, lâu lâu lại gật gù tán thưởng mỉm cười sung sướng trông hay hay. Gương mặt cô bé linh động lạ thường ! Rồi cô bé cắm cúi ghi nhanh những lời giảng, nụ cười thoải mái còn vương trên môi. Mình thích ngắm cô bé những lúc ấy.

Cô bé thích Triết Đông hơn Triết Tây. Cô bé này có tinh thần Đông phương, thảo nào mà cô sống theo thuyết Lão Trang, giản dị vô cùng. Mình đọc « Une Conscience Révoltée » nói về đời Henry David Thoreau - tư tưởng gia Hoa Kỳ thế kỷ 19 - Thấy cô bé này cũng yêu thiên nhiên, lấy sự giản dị làm phương ngôn giống Thoreau quá. Không biết cô bé có đọc sách về Thoreau chẳng ?

« Ô ! Một sự trùng hợp lạ kỳ ! » Hương buột miệng thốt. Nàng còn nhớ rõ, trong khoảng thời gian trước Noël năm Dự bị, Văn Khoa nghỉ khá nhiều, nên nàng ưa đem theo cuốn « Une Conscience Révoltée » để đọc những khi giáo sư nghỉ. Và lúc đó nàng bắt đầu say mê tìm hiểu về Thoreau. Nàng đọc cuốn « Walden » của ông, ghi lòng tạc dạ ba chữ « giản dị, giản dị, giản dị » của ông như châm ngôn cuộc đời. Thoreau mong muốn nhân loại sống giản dị. Vô tình nàng đã noi theo lời khuyên ấy từ thuở thơ ấu. Thật là « Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu ». Anh chàng Giang kẻ cũng có mắt tinh đời thật !

Văn Khoa, ngày... tháng 1, năm 1968

« Năm mới đã về. Hôm nay Tết Dương Lịch, được nghỉ học nhưng mình vào Văn Khoa kê ghế ra lan can ngồi học bài cho mát. Ở Văn Khoa có cái thú là mở cửa cả ngày nghỉ cho Sinh viên học sinh vào học bài hoặc sinh hoạt. Mình tránh đám học sinh tập hát ồn ào dưới

19 | Thầm Lặng

sân nên lên tuốt lầu 3 cho yên tĩnh. Ngày đầu năm lầu này thật vắng vẻ. Hình như chả có sinh viên nào đến học hôm nay cả.

Hôm nay, mình đổi chỗ ngồi. Và chính nhờ thế mà mình bất ngờ khám phá ra một cảnh sắc mới cũng hấp dẫn không kém những hồ nước xinh xinh phía sau. Từ lan can phía bên này, mình nhìn thẳng ra đường Thống Nhất, mặt tiền dinh Thủ Tướng. Màu tường vôi trắng của dinh nổi bật trên nền trời xanh thẳm, không một bóng mây. Ôi ! Hôm nay trời thật tuyệt vời, mát và sâu vời vợi. Mình bị lôi cuốn bởi ngọn cờ vàng chói lọi bên dinh đang phất phới dưới ánh nắng hồng ban mai. Ngọn cờ ngạo nghễ vươn lên trên khắp mọi vật - trên cả những ngọn me cao nhất - tượng trưng cho niềm kiêu hãnh của dân tộc, giòng máu hào hùng bất khuất của giống nòi. Lòng mình phơi phới theo ngọn cờ vàng. Một nguồn hy vọng dâng tràn... Quê hương yêu dấu này sẽ luôn luôn hãnh diện là « Minh châu trời đông » và ngọn cờ quốc gia sẽ muôn đời hiên ngang vươn lên, mình tin tưởng như vậy. Tình yêu quê hương, tổ quốc bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ trong tim mình. Mình tự nguyện sẽ dốc hết nghị lực vào công cuộc phục vụ quê hương, Mình sẽ đem thân ra bảo vệ non sông cho đến hơi thở cuối cùng... »

Hương thở dài, đôi mắt long lanh... Giang ơi, anh đã toại nguyện rồi, phải chăng anh ? Anh đã đền nợ nước trong lòng hăng hái nhiệt thành, trong niềm hy sinh cao quý, Hương vô cùng cảm phục anh, người chiến sĩ can trường, người thanh niên có tâm huyết - Ở thế giới bên kia, Giang ơi, anh có vui khi nghe những lời Hương thành thật thốt từ đáy tim ?

« Các tàn me xanh dịu màu mạ non báo hiệu chúa Xuân về, lay động nhẹ, in những bóng mát lung linh xuống mặt đường nhựa. vắng vẻ, tĩnh mịch... Thỉnh thoảng lấm, một chiếc xe mới chạy qua quãng đường này. Từ trên lầu 3, chế ngự khắp mọi vật, tâm hồn mình lâng lâng như bay bổng. Mình cảm thấy thanh thoát xa hẳn cõi trần tục chen đua nơi đô thị. Mình muốn vươn lên, vươn lên mãi, cao thượng, trong sạch trọn đời. Không khí trên cao dường như mát mẻ hơn, trong lành hơn, rửa sạch bụi trần và những ưu phiền do cuộc sống tranh đua mang lại. Cô bé ơi, cô có biết khung trời mới mẻ này chăng ? Hay chỉ mình tôi khám phá và trọn quyền sở hữu ?

« Đang cầm cúi viết, linh tính khiến mình chợt ngừng lên nhìn về đầu hành lang kia. Bỗng mình bàng hoàng dụi mắt, không hiểu đang mơ hay tỉnh. Tà áo quen thuộc đang phất phới phía ấy, và dáng vóc nhỏ nhắn của cô bé nghiêng đầu trên trang giấy mới ngoan ngoan làm sao!

21 | Thầm Lặng

Học một lát, cô bé ngừng lên say sưa ngắm ngọn cờ vàng tung bay trong làn gió mai, về mặt rạng ngời tin tưởng, hai tay chấp lại trên mặt bàn trong một dáng điệu sùng kính, tôn thờ. Cô bé ơi, phải chăng cô cùng chung tâm trạng với Giang ? Phải chăng cô cũng chia xẻ lòng nhiệt thành hướng về tương lai tổ quốc của Giang ?»

Hương bàng hoàng. Những tư tưởng, ước vọng của Giang ghi lại trên giấy là những gì chính Hương đã cảm thấy khi nàng ngồi say mê ngắm ngọn cờ, chứa chan hy vọng. Ôi ! Chúng ta có nhiều điểm giống giống nhau, cùng chung một lý tưởng mà đã cách chia cả một thế giới rồi. Tiếc rằng Hương khám phá ra điều này hơi muộn, Giang ơi !

Chương 2

Gặp Giang đều đều trong lớp học, Hương cứ ngỡ chàng cùng nhiệm ý Anh Văn với mình. Tình cờ qua một câu chuyện với Cúc, một cô bạn theo nhiệm ý Pháp, Hương mới biết mình lầm.

Hôm ấy, đang nói chuyện với Hương, bỗng Cúc quay sang cười với một sinh viên từ xa đi tới. Sinh viên ấy chẳng ai xa lạ, chính là chàng trai « ánh mắt lưu luyến » nàng thường gặp, Cúc gọi :

- Giang, đã làm bài gộp cho ông Méot ngày mai chưa?

Giang tươi cười :

- Mới làm được một nửa Cúc ạ. Bài khó quá. Lát phải sang Mission Culturelle Française mượn sách tài liệu mới được.

Hương ngạc nhiên vô cùng. Giang đi rồi, Hương hỏi Cúc :

- Cúc ơi, anh này học ban Anh Văn phải không ?

- Đâu có, anh ta học Pháp Văn ấy chứ !

- Rõ ràng là mình gặp anh ta hoài trong những giờ Anh Văn chuyên biệt. Sao lạ vậy nhỉ ?

23 | Thầm Lặng

- Mình cam đoan với Hương là anh ta học Pháp Văn, trong lớp chỉ có vài chục sinh viên, mình quen hết cả mà.

- Anh ta Họ gì, Cúc nhỉ ?

- Họ Vũ.

- Thế thì không phải. Mình thấy anh ta giống Lê Long, cậu em tinh thần, nên mình tưởng có họ với Long.

- Để mình hỏi thử xem, biết đâu chẳng phải anh em họ ?

Một dấu hỏi hiện ra trong óc Hương - Sao Giang lại theo lớp Anh Văn và ưa ngồi gần chỗ nàng nhỉ ? Hương bồi hồi, tim đập mạnh...

Hôm sau gặp Hương, Cúc lắc đầu :

- Không phải, Hương ạ.

- Mình cũng nghĩ thế, ở đời giống nhau là thường.

- À, Hương này, hôm qua Giang trách mình sao không giới thiệu Hương lúc anh ta gặp tụi mình. Giang có vẻ muốn làm quen với Hương lắm.

Hương đỏ mặt :

- Không phải đâu, chắc anh ta thấy Cúc nói chuyện

với mình nên hỏi thử thôi ấy mà.

Nói vậy, nhưng lòng Hương rộn lên một niềm vui nhẹ nhàng, khó tả.

Cúc cười ranh mãnh :

- Có lẽ chàng muốn « trồng cây si » đấy.

Bàn Cờ, ngày... tháng 02, 1968

« Những ngày nghỉ Tết chán chường kéo dài lê thê. Ở nhà nực nội, mình muốn phóng xe lên Văn Khoa ngồi hóng gió mát trên lầu ba. Nhưng Tết là lúc bận rộn nhất trong gia đình nên mình đành xoay tròn giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa vậy.

« Vừa chùi xong bộ lư đồng bóng loáng, mình hãnh diện trình trọng bày lên bàn thờ cúng Giao Thừa. Không khí ngày Tết ngập tràn căn nhà bé bỏng. Mẹ sửa soạn đón Xuân năm nay thật chu đáo. Nào bánh chưng, dưa hành, nào bánh mứt, giò chả... không thiếu thức gì. Mùi hương trầm, tuy chưa đốt, thoang thoảng trong gió mang lại một nỗi nhớ nhung man mác. Nhớ nhung gì nhỉ ? À, phải rồi, nhớ những năm thơ ấu, mỗi khi mùi hương trầm phả phất trong gió là chú bé Giang lại được xúng xính bộ quần áo mới đi chúc Tết ông bà và

25 | Thầm Lặng

họ hàng. Những ngày đó xa xăm quá, và xa xôi hơn nữa là mái nhà thuở thơ ấu... mãi tận miền Bắc cơ. Biết bao giờ thanh bình mới trở về trên quê hương cho mình được về thăm quê nội ?

Giao Thừa Mậu Thân

Ba vừa châm hương cúng tổ tiên trước bàn thờ. Khung cảnh căn nhà trang nghiêm lạ thường. Tiếng Đại Hồng Chung đầu tiên đã rộn rã vang lại báo hiệu Xuân về. Bước thời gian vô tình đẩy năm cũ lùi vào quá khứ và đón năm mới về trong sự tiếp rước long trọng của muôn dân.

Không biết giờ này cô bé đang làm gì nhỉ ? Chúc cô bé một giao thừa vui vẻ và một năm mới an bình.

Mùng 1 Tết Mậu Thân

« Họ hàng đến chúc Tết cả ngày, mình bận rộn quá. Giúp mẹ đón tiếp mọi người, rót nước, mời bánh mứt mà cũng thấm mệt. Những lời chúc tụng âm vang. Vài chú thím nửa đùa, nửa thật hỏi mình bao giờ cưới vợ, khiến mình mắc cỡ quá. Mọi người nói cười vui vẻ. Mình lạc lõng trong khung cảnh nhộn nhịp này. Sao lớn lên, mình thấy những lời chúc tụng kia có tính cách quá đầu môi chót lưỡi nên mình ngượng ngập quá, không thốt nên lời chúc. Thuở bé, mình linh lợi lắm kia. Khi

tiếp khách thay ba mẹ, mình chúc tụng như sáo. Những lời chúc ấy đã trở nên những công thức như công thức toán, lý, hóa mà mình thuộc lòng. Thuở ấy mình hãnh diện về tài hoạt bát ấy của mình và những lời khen tặng của họ hàng. Nhưng bây giờ thì khác hẳn.

Ngày Tết vui vẻ, nhộn nhịp quá, nhưng mình thấy thiếu thốn, nhớ nhung làm sao ấy. Thiếu gì nhỉ ? Và nhớ ai ? Mình bật cười, nhớ đến câu thơ : « Nhớ ai, ai nhớ, bây giờ nhớ ai ? » mà phục tài chơi chữ của thi sĩ. Nhớ ai đây ? Chắc chắn là bóng dáng quen thuộc của cô bé rồi. Nhưng sao mình lại nhớ nhỉ ? Câu hỏi không mang lại một câu giải đáp thỏa đáng. Một cảm giác là lạ xen vào nỗi vấn vương kia. Một cái gì êm đềm khó tả bao trọn ý nghĩ về cô bé và hình ảnh cô bé.

Mùng 2 Tết - 2 giờ sáng

« Đang ngủ, mình bỗng choàng dậy khi những tiếng súng chát chúa nổ lên hàng loạt, xé tan bầu không khí tĩnh mịch đêm khuya. Mình nghe lầm ư ? Hay là tiếng pháo ? Không, mình không lầm ! Tiếng súng giòn giã, rền vang thủ đô. Ôi ! Sự gì chẳng lành đã xảy ra đúng đêm Mùng 1 Tết, đêm thiêng liêng cổ truyền ! Ba mở radio nhỏ nhỏ nghe tin tức. Cả nhà nín thở, vẻ lo âu hiện rõ trên nét mặt từng người. »

27 | Thầm Lặng

« Tiếng xướng ngôn viên trầm trầm, nghiêm trọng loan tin V.C. mở chiến dịch tổng tấn công Thủ đô và mặt trận đang diễn tiến tại nhiều nơi trong đô thành. Tiếng súng gần khu mình ở quá, đinh tai nhức óc, khiến mình nao nao lo lắng. Không biết giờ này cô bé có lo sợ không, và khu cô bé ở có an ninh chăng ?»

« Tin V.C. tấn công khiến mình toát mồ hôi. Ôi ! Gần sát nhà cô bé ! Chắc giờ này cô bé đang kinh sợ lắm. Sao mình bỗng ao ước được nói một lời an ủi, gửi bằng thần giao cách cảm cho cô bé an tâm. Mình không thể dối lòng được nữa. Trong lúc nguy biến, sự thật hiển nhiên đã phơi bày ra trước mắt mình : Mình đã thương cô bé rồi. Tình yêu len lén vào hồn mình vào lúc nào mình không rõ...

Mệt quá, thần kinh căng thẳng, mình không còn tâm trí để viết nữa. Thôi hẹn cô bé ngày mai nhé. »

Hương bàng hoàng ngừng lên đăm chiêu. « Ngay từ hồi Tết Mậu Thân, Giang đã quyến luyến mình như vậy rồi ?» Nàng tự hỏi. Thuở đó, lòng nàng chưa vương chút tình cảm, niềm vô tư vẫn còn trọn vẹn trong lòng thiếu nữ đôi mươi. Nàng vô tình, đâu ngờ mình đã khiến lòng Giang gợn sóng.

Mùng 5 Tết

« Máy hôm nay bận rộn nên mình chẳng còn tâm trí mà viết nhật ký. Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng. Lửa cháy ngút trời. Trạm xăng bốc cháy vì trúng đạn. Đồng bào thu vén của cải, đồ xô nhau đi lánh nạn tại khu an ninh hơn. Ba mẹ cũng sửa soạn sang ở tạm nhà bác mình. Thôi, đành tạm từ giã căn nhà thân yêu nơi xóm nghèo này vậy. Hành lý sửa soạn đã xong, chỉ còn nửa tiếng nữa là căn nhà này sẽ trống trải như những căn nhà lân cận. Cầu Trời cho căn nhà không suy sụp khi mình trở về.

« Giờ phút này, những câu thơ của thi sĩ Lamartine thật thấm thía :

« Objets inanimés, avez-vous done une âme
Qui s'attache à notre âme at la force d'aimer ? ¹

« Mình quyền luyện, không nỡ rời căn nhà ra đi. Nhưng biết làm sao đây ?

« Giã từ mái nhà thân yêu... Hẹn một ngày trở về.

Mùng 10, Mậu Thân

« Thấm thoát mình ở nhà bác Hoàng đã được 5 hôm.

1 Lãng Nhân dịch : « Vô tri mà vật có hồn Quyền theo hồn khách khơi nguồn luyện thương » (Thơ Pháp ngữ - Trang 55)

29 | Thầm Lặng

Vì ăn nhờ ở đậu nên mình không có phòng riêng trút tâm sự lên trang giấy trắng...

« Thiết quân luật, giới nghiêm 24 giờ trên 24 giờ nên những bữa ăn thật thanh đạm. Cả nhà dè xẻn lương thực, chỉ lo hết gạo thì không biết mua ở đâu. May ba mẹ đã đem theo một bao gạo khi sang nhà bác Hoàng nên cũng đỡ chật vật.

« Nhà bác Hoàng đông con. Các em cứ nhộn nhịp cả ngày, mình và Hải không sao học bài được. Hai đứa dự định lợi dụng kỳ nghỉ bất đắc dĩ này để gao bài từ đầu niên khóa. Nhưng phần thì lo tin chiến sự, phần thì nhà thiếu yên lặng nên mình học bài không mấy kết quả. Tội nghiệp cho Hải, năm nay thi Tú Tài II mà gặp trắc trở thế này, biết có đậu không ? Hay là lại đầu quân sớm ? Mình ý thức rõ rệt bốn phận thanh niên thời chiến. Nhưng cứ nghĩ đến Hải còn nhỏ, vô tư mà cảm sung ra trận là mình nao nao thương cảm.

« Đã mấy ngày nay, những lúc học không được mình lại nghĩ đến Hương. Hình ảnh cô bé với nụ cười vô tư, ánh mắt thơ ngây ngời sáng, nét mặt linh động, đã ngự trị trong hồn mình. Nỗi nhớ nhiều lúc dâng tràn khiến mình khổ sở. Đã nửa tháng nay không gặp cô bé rồi còn gì. Hình ảnh khung trời Văn Khoa hừng nắng với ngọn cờ ngạo nghễ lồng hình ảnh nhỏ bé, đăm chiêu của cô bé trên lầu cao vừa là một an ủi cho mình, vừa mang

day dứt, nhớ nhung vào lòng. Mình đặt tên cho nỗi nhớ là « niềm sung sướng xót xa »

« Băng cassette của bác Hoàng văng ra điệu nhạc buồn ray rứt, thấm thía, truyền cảm của bản « Love me, please love me »² do ban nhạc Paul Mauriat trình tấu khiến tim mình xao xuyến. Phải chăng mình mang số kiếp Trương Chi ? Đây là lần đầu tiên tim mình biết rung động nhưng lại mang mối ản tình.

Hương ơi ! Làm sao cho Hương hiểu được lòng Giang.

Hương thở dài thương cảm. Số phận Giang thật hẩm hiu ! Cũng tại Giang quá trầm lặng nên chàng mới khổ. Hình ảnh những ngày Tết Mậu Thân kinh hoàng hiện về rõ rệt trước mắt nàng. Hương rung mình ghê sợ.

Những ngày Tết năm ấy là một cơn ác mộng dài. Nhà Hương chỉ cách Dinh Độc Lập một khu phố nên khi cuộc tổng công kích khởi phát. Tiếng súng nổ, đạn bay rõ mồn một. Sau đó, những ngày thấp thỏm, hồi hộp kéo dài tưởng chừng không bao giờ dứt...

2 Tạm dịch «Xin hãy yêu anh !»

Mùng 4 Tết vẫn giới nghiêm 24 trên 24 giờ, nhưng Hương liêu ra chợ gần nhà xem có bán rau củ gì chẳng. Người giúp việc đã về quê ăn Tết nên Hương là chị cả, phải lo việc nội trợ, nấu nướng. Ngoài đường vắng lặng không một bóng người. Các chiến sĩ Dù canh gác thấy Hương không có vẻ gì khả nghi nên để dải cho nàng đi. Nhưng Hương thất vọng khi tới chợ : không kẻ bán, không người mua. Hương đành ghé qua hiệu tạp hóa quen mua tạm một ký kẹo dừa cho các em bồi bổ ngoài những bữa cơm quá thanh đạm và thiếu chất tươi.

Cũng may năm nay nhà Hương gói nhiều bánh chưng nên còn đủ thực phẩm. Vả lại, Tết nào mẹ cũng dự trữ thực phẩm nên đỡ lo. Chỉ sợ thiếu rau mà thôi. Các em Hương giàu tưởng tượng đã bàn tới việc hái cỏ, lá cây mọc trong sân ăn tạm thay rau nếu chợ không họp mãi.

Nghĩ đến Lan ở tận Gia Định mà Hương lo cho bạn. Những trận đánh khốc liệt bên Gia Định sát ngay nhà Lan, Hương hồi hộp cầu nguyện cho bạn được an toàn.

Cuộc sống tù túng trong nhà thật đáng chán. Mỗi ngày, sau bữa cơm chiều, không biết làm gì để cho qua thời giờ - và cũng để phá tan bầu không khí căng thẳng, lâu lâu điểm những loạt đạn AK40 và những tiếng phi cơ oanh kích rầm rộ - cả nhà chỉ biết quây quần quanh chiếc máy truyền hình xem tin chiến sự. Những cảnh máu đổ thịt rơi, nhà tan cửa nát, lửa cháy rực trời trong

tiếng nhạc đệm ai oán, thể lương của bản Exodus khiến Hương nhiều phen gục đầu rơi lệ, thương cho đồng bào chịu cảnh loạn ly, cha mất con, vợ mất chồng, nhà cửa tan hoang.

Nhưng tình thế dần dần lắng dịu, và các đại học bắt đầu mở cửa lại. Tuy nhiên chương trình văn hóa vẫn gián đoạn vì nam sinh viên được huấn luyện quân sự. Mỗi tối, khi thưởng thức chương trình Quân sự Học đường, Hương hãnh diện vì các đồng bạn đang lo canh gác quanh Thủ đô, biết ý thức nghĩa vụ thanh niên khi hữu sự. Thật đúng với câu « quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách ». Hương cũng gián tiếp góp phần vào chương trình quân sự học đường bằng cách hăng hái ghi tên vào ban âm thực của sư đoàn sinh viên, giúp các nam sinh viên đủ sức khỏe phụng sự tổ quốc.

Cao ốc Mỹ Vân, ngày... tháng 4 năm 1968

« Đã mấy tháng nay mình không viết nhật ký. Mà viết làm sao được khi tai họa nặng nề đã giáng xuống gia đình mình. Đau khổ xiết bao khi trở về chỉ thấy căn nhà đổ nát trong đống tro tàn còn hun khói. Ôi ! Ngôi nhà, sự nghiệp độc nhất của ba mẹ đã tan tành ra mây khói. Hải và mình đều tuyệt vọng, chán nản cực cùng. Thôi thì đành ở nhờ nhà bác Hoàng cho tới khi tạm

33 | Thầm Lặng

dựng được túp lều vững chãi vậy.

« Bác Hoàng cũng tốt bụng. « Anh em ruột cuu mang nhau là thường, chú đừng ngại, cứ ở đây luôn với anh chị. Có rau ăn rau, có cháo ăn cháo qua ngày » bác an ủi ba. Mẹ đau khổ, khóc thầm mỗi đêm. Nhưng vốn tính chịu đựng nhẫn nhục đã quen sau hơn hai mươi năm khói lửa nên mẹ không than thở. Mình phục mẹ ghê ! Mẹ đúng là mẫu bà mẹ Việt Nam tháo vát lý tưởng.

« Mình gia nhập Sư đoàn Sinh viên Văn Khoa, luyện tập quân sự rồi đi canh gác hằng đêm. Có tập quân sự, mình mới gần gũi nếp sống của các anh chiến sĩ hơn, và mới thông cảm những nỗi cực nhọc của các anh nhiều hơn. Đi canh gác cũng nhẹ, các gia chủ cao ốc thường đối xử thật tử tế với các sinh viên nên những buổi canh thoả mái và dễ chịu lắm. » Gia chủ cao ốc mình đang canh gác tối nay có một bé gái trạc 12, 13 có nụ cười tựa tựa cô bé của mình khiến nỗi nhớ lại tràn bờ. Mình biết thân phận mình bây giờ vô vọng, không còn được mơ ước gì nữa, vì mình chỉ là một sinh viên nghèo với hai bàn tay trắng, trong khi Hương thuộc giới trung lưu. Nhưng « *Le coeur a ses raisons ne connait point* »³. Mình càng cố quên cô bé, hình ảnh cô bé lại càng hiện rõ hơn, rục rờ hơn trong tâm tưởng. Ôi ! Biết làm sao

3 Pascal - Les Pensées - Tạm dịch : « Con tim có những lý lẽ riêng của nó mà lý trí không hề biết tới »

bây giờ ?

« Lời bản nhạc Secret Love qua giọng ca truyền cảm của Doris Day trong chiếc radio transistor nhỏ xíu của anh bạn cùng phiên gác khiến lòng mình rung động. Mình ước được như chàng trai trong bản nhạc. Chàng nuôi mối tình thầm lặng với một thiếu nữ. Nhưng thời gian qua, chàng đã giải bày được tâm sự của mình, và cô gái trong bản nhạc có lẽ không từ chối mối tình của chàng. Chàng sung sướng đem kể mối tình mình cho đôi núi cây cỏ. Còn mình, có lẽ phải chôn kín tình mình tận đáy tim cho tới ngày nhắm mắt.

« Nhưng sao lòng mình bỗng dưng nổi sóng loạn cuồng ? Mình muốn hét lên từ sân thượng này những lời tâm sự cho Hương hiểu lòng mình. Hương ơi, nếu Hương rõ, Hương có khinh rẻ Giang chăng ?»

Nhìn xuống thành đô đắm chìm trong giấc ngủ, niềm cô đơn của mình càng thấm thía hơn bao giờ hết. Sương xuống lạnh trong đêm khiến mình run nhè nhẹ. Hương ơi ! Nhớ Hương nhiều...

Cao ốc, ngày... tháng 5 năm 1968

« Các nữ sinh viên được theo học lớp cứu thương trong khi nam sinh viên đã được tiếp tục học lại. Hương sẽ mất một số bài vì phải theo khóa cứu thương. Làm

35 | Thầm Lặng

sao Hương chép bài được ? Mình muốn giúp Hương nhưng sợ cô bé cho là đường đột. Mình bối rối quá, không biết phải cư xử ra sao cho phải phép.

« Hồi này mình đỡ đau khổ vì lại được gặp Hương thường xuyên trong trường, tuy học khác giảng đường. Cô bé vẫn vô tình, hững hờ quá...

Chương 3

Hương ơi, lại đây tập băng bó đi !

Tiếng Lan gọi khiến Hương giật mình quay lại. Nàng rảo bước về phía nhóm cứu thương. Lan, Giao, Cúc, và Thi đang loay hoay băng bó.

- Xin lỗi mấy bồ nhé. Mình đi tìm mãi mới mua được hai cuộn băng tốt. Xong lại phải nối băng vào nhau cho dài nữa nên đến hơi chậm.

- Gớm, bồ này khách sáo ghê. Có một tý cũng phải xin lỗi. Thôi lại nhắc tội này cách băng đầu đi.

Hương thoăn thoắt băng khiến các bạn nàng mở to mắt thán phục. Trong chớp mắt, cuộn băng đã gọn ghẽ bao quanh đầu Giao như một chiếc mũ.

- Bồ này băng nghề quá ! - Lan buột miệng khen.

Thi láu táu, nháy mắt trêu Hương :

- Có chàng nào dạy thêm tại tư gia không thế ?

Hương vội cãi :

- Bậy nào, mình tập băng mấy đứa em ở nhà đấy chứ.

37 | Thầm Lặng

Giao hãnh diện :

- Hôm thi, thế nào chúng mình cũng đứng nhất cho mà coi.

Lan phê bình :

- Phải rồi, Giao rành bấm độn Khổng Minh nên rõ hết quá khứ vị lai, mấy bồ ạ !

Biết Lan trêu việc mình đang tập bói bài Tây, Giao phì cười, phát vào tay bạn :

- Thôi đi cô, chỉ trêu là giỏi !

Thầm thoát ngày thi cứu thương đã đến. Cả nhóm học lý thuyết chung, dò bài cho nhau nên ai cũng làm bài được một cách dễ dàng. Chiều hôm đó chỉ còn phần thực hành mà thôi. Hương có xe mobylette nên được các bạn giao cho trách nhiệm mang hai cây gậy làm băng-ca. Thi đem theo chăn trắng, Giao và Cúc phụ trách việc mang băng, còn Lan nhẹ cân nhất lãnh công việc nhẹ nhàng nhất : làm bệnh nhân.

Trước khi thi, Lan nhấn nhó dặn đi dặn lại :

- Mấy bồ làm băng-ca cẩn thận hộ tôi nhé, kéo đang đi chăn mà tung ra là mấy bồ hạ tôi « đo sà » thì tội nghiệp tôi.

Giao, Thi và Cúc, Hương rũ ra cười. Thi lại được dịp trêu :

- Bỏ khỏi lo, tụi này chưa học đánh boxe bao giờ nhưng sẽ cố knock-out ⁴ bằng chiếc băng-ca.

Hương vội trấn an Lan :

- Bỏ đừng ngại, tôi sẽ kiểm soát băng-ca kỹ trước khi « bệnh nhân » nằm lên. Thi nói đùa đấy mà.

Cuộc thi bắt đầu từ 2 giờ trưa mà mãi 3 giờ 30 nhóm Hương mới được rút đề thi. Vì Giám Khảo chấm thi theo tiêu chuẩn ưu tiên nên vừa được đề thi là cả nhóm xúm vào băng bó thật mau. Sau khi băng đầu cho Lan, băng xương chân, làm écharpe tay, Lan được đặt lên chiếc băng-ca sơ sài làm bằng chiếc chăn trắng và hai cây gậy. Nhưng cửa vào giảng đường ban Giám Khảo vẫn bị cả một đoàn băng-ca dài chắn. Cố gắng mãi, bọn Hương mới nhích gần cửa được một chút. Và bao nhiêu hăng hái lúc đầu tiêu tan, các sinh viên ngồi bệt xuống đất chờ đợi.

Hành lang đông người hầm hập nóng. Hương khó thở nên bước ra hành lang phía sau hóng mát cho đỡ mệt. Đang khoan khoái hít thở làn gió nhẹ, Hương nghe bước chân người tiến lại. Nàng quay lại, bồi rồi thấy

4 Hạ đo ván.

39 | Thầm Lặng

Giang vừa tan học từ trên lầu ba bước xuống cùng các bạn. Ánh mắt thắm thiết quyến luyến của Giang như quện lấy hồn Hương. Thấy Hương bơ phờ Giang hơi mỉm cười khuyến khích. Tim Hương rộn ràng, nàng không biết có nên cười đáp lễ không. Vừa lúc ấy, tiếng Cúc gọi gõ rỏi cho nàng. Hương vội chạy lại phía cửa giảng đường, nơi các bạn đang đợi, vừa kịp lúc nâng băng-ca lên, bước vào phòng thi.

Các giám khảo quan sát các chỗ băng, gặt gù tán thưởng. Nhưng rồi đến màn biểu diễn gay go nhất : hô hấp nhân tạo. Lan phải vờ bất tỉnh cho Thi hô hấp nhân tạo trước bao cặp mắt « khán giả ». Nhưng rồi mọi việc cũng trôi chảy.

Ra khỏi phòng thi, cả bốn cô đều toát mồ hôi vì nực và... hồi hộp. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm và bàn tán huyền thuyên. Lan vươn vai, hít một hơi dài :

- Khiếp, mỗi ghê. Chân tay bất động mấy tiếng đồng hồ. Nằm trên băng-ca thêm chút nữa chắc mình thành bệnh nhân thật quá !

Thi nhí nhảnh :

- Bò phải cảm ơn mình đấy nhé. Không có mình cứu vãn tình thế, xưng phong làm phương pháp bouche-à-bouche thì còn lâu mới xong. Đãi một châu đậu đỏ bánh

lọt đi Lan.

- Gớm, bồ này kể công hơi nhiều. Lúc bồ kéo hàm dưới tôi ra, chút nữa thì trặc quai hàm. Tôi phải cố gắng lắm mới khỏi hét lên vì đau. Tay bồ ấn tim tôi với cả sức nặng của « tám thân... bồ tượng » làm tôi suýt ngạt hơi, tắt thở luôn ấy chứ. Hô hấp kiểu mới của Thi chắc làm « bệnh nhân giả » tắt hơi luôn, từ già cỗi đời mà sang thể giới bên kia !

Thi xịu mặt giận dữ :

- Lan chỉ chê là giỏi. Sao không nhờ Giao hay Cúc hô hấp hộ có phải hay hơn không ?

Hương dàn hòa :

- Thôi, xin hai bồ. Chúng mình lo dọn dẹp đồ nghề rồi còn đi giải khát chứ. Trời sắp chuyển mưa rồi kìa. Cả nhóm nhanh nhẹn thu xếp đồ đạc, ra quán ngoài cổng trường tự thưởng một châu đậu đỏ bánh lọt.

Nhóm Hương đứng trước bảng kết quả thi cứu thương xem điểm. Chà, điểm cao nhất về nhóm Hương, đúng như lời Giao tiên đoán. Giao cười vui vẻ :

41 | Thầm Lặng

- Đó, các bồ thấy chưa ? Tôi bói không sai mà. Cứ có Thu Hương ở đâu là dẫn đầu tới đó. Tôi cam đoan với các bồ rằng ít nữa thế nào cũng có một bầy admirateurs⁵ cho mà coi... Mà không chừng có rồi ấy chứ.

Hương đỏ mặt chống chế :

- Bồ này kỳ quá à. Chỉ hay trêu người ta thôi !

- Tôi trêu « người ta » chứ trêu bồ hồi nào đâu mà trách tôi « kỳ quá » ? - Giao ranh mãnh đáp.

Hương đành lắc đầu cười trừ. Cô bé Giao này nói gì cũng lèo lái khôn ngoan, không sao bắt lỗi nổi.

Lan nhìn đồng hồ, giục Hương :

- Mình phải học giờ Triết, Hương ơi. Mau lên kẻo hết chỗ mất.

Hương và Lan vội chia tay bạn, rào bước sang giảng đường 2. Các hàng ghế đầu đã đông nghẹt, cả hai đành phải ngồi xuống giữa lớp. Lan hỏi Hương :

- Bồ có quen ai trong lớp Triết để mượn bài không ? Tụi mình học cứu thương, mất 2, 3 bài rồi.

⁵ Người ngưỡng mộ.

- Không. Thôi bây giờ mình nhìn quanh xem có sinh viên nào mặt quen quen, học nhiều môn chung với mình thì mình mượn tạm vậy, Lan nhé.

Cả hai kín đáo quan sát số nam sinh viên quanh đó. Hương thăm thì :

- Anh ngồi gần cái cột giữa lớp đội mũ lưỡi trai, hình như học cùng cours và nhóm Anh Văn với mình thì phải.

Lan biểu đồng tình :

- Đúng rồi, mình gặp anh ấy trong lớp giáo sư Thọ, giáo sư Trí và các cours phụ khác nữa.

- Nhưng mình không quen mà mượn vở anh ta, biết anh ta có cho mượn không ?

- Bỏ mượn đi, Hương. Bỏ xã giao khéo mà.

- Thôi, bỏ mượn đi. Tự nhiên lại làm quen kỳ lắm.

- Tôi cũng ngại quá, bỏ mượn đi.

Cả hai cứ đổ trách nhiệm cho nhau mãi mà không ai chịu nhận cả. Cuối cùng, Lan và Hương thỏa thuận Lan sẽ lãnh phần mượn vở và Hương đem trả.

43 | Thầm Lặng

Lan ra điều kiện :

- Nhưng bồ phải đi cùng với tôi khi mượn vở cơ.

Sau buổi học, Lan và Hương tiến lại phía anh sinh viên. Lan bồi rối :

- Xin lỗi anh, có phải anh học Dự bị Anh Văn không ạ ?

- Dạ phải - thanh niên đáp, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên nét mặt.

Lan càng lúng túng. Hương vội đỡ lời :

- Chúng tôi phải học Cứu thương nên thiếu mất vài bài, anh có thể vui lòng cho mượn được không ạ.

Thanh niên sốt sắng :

- Dạ được, hai chị cần những bài gì ?

- Chúng tôi cần bài tuần rồi của Giáo sư Cần, Giáo sư Thọ, Giáo sư Trí và Giáo sư Trung ạ.

- Tôi chỉ có bài Giáo sư Cần ở đây thôi, sáng mai giờ Giáo sư Trung tôi sẽ đem các bài kia cho hai chị mượn.

Lan và Hương mừng rỡ, cảm ơn rồi rút.

Ra khỏi giảng đường, Hương bảo Lan :

- Đấy, bồ mượn dễ dàng vậy mà hồi nãy cứ khiêm nhượng, từ chối hoài à.

- Chứ không phải tại có bồ đứng cạnh tôi nên anh chàng mới cho mượn ngay sao ?

- Bậy nào ! - Hương đỏ mặt cãi.

Lan ồm ờ trêu :

- Biết đâu đấy...

Hôm sau, đúng giờ hẹn, chàng thanh niên - Thu - mang mấy cuốn vở đến cho Lan và Hương mượn. Chàng hỏi Hương :

- Chị có thể cho tôi mượn cours Việt Văn được không?

- Mấy buổi đầu năm tôi không đi học nên thiếu mất vài bài. Chị ghi cours nhanh chắc đầy đủ lắm.

- Để mai tôi mang cho anh nhé.

Khi Thu đi khỏi, Hương ngạc nhiên hỏi Lan :

- Sao anh ta lại biết mình ghi cours nhanh nhỉ ?

- Bồ nói lạ không, ghi cours nhanh là nghề của Hương, ai mà chẳng biết. Bồ hay ngồi bàn đầu, ai ngồi phía

45 | Thầm Lặng

sâu cũng thấy tay tiên thoăn thoắt « Hữu xạ tự nhiên Hương» mà lị.

Biết Lan chơi chữ khi nhấn mạnh chữ « Hương », Hương phát nhẹ vào tay bạn, trách : « Bỏ chỉ được tài nịnh là không ai bằng !»

Sau vụ trao đổi bài vở ấy, Lan và Hương cũng băng liên lạc với Thu. Họ chỉ thỉnh thoảng gật đầu chào nhau khi gặp nhau trong giảng đường hoặc thư viện.

Lan và Hương chăm vào thư viện lắm. Có giờ nghỉ là cả hai rủ nhau vào thư viện chép tài liệu tham khảo, học bài, hoặc đọc sách. Thu cũng thường trực có mặt trong thư viện. Hương ngạc nhiên để ý thấy anh chàng chỉ đọc tiểu thuyết chứ không tham khảo sách bao giờ, dù giáo sư chỉ định một số sách đọc thêm. Thu ngồi hàng buổi đọc những tiểu thuyết Anh Văn dày cộm, lâu lâu lại vươn vai, quay sang nhìn Hương và Lan nghiên cứu tài liệu tham khảo, mỉm cười một mình. Hương tự hỏi không biết Thu học bài lúc nào.

Giang cũng thường vào thư viện đọc sách. Ánh mắt tha thiết của chàng trai thầm lặng này vẫn theo đuổi Hương, nhưng Giang chỉ ngồi xa xa ngắm Hương mà không bao giờ ngỏ lời làm quen. Hương biết Giang thường chăm chú nhìn mình, nhưng nàng không quan tâm mấy. « Chuyện chả có gì quan trọng, » nàng nghĩ :

« Học trên hết ! »

Tiếng dép kéo lệt sệt trên sàn đá hoa văng lại từ đầu lan can bên phải. Hương quay lại, thấy Thu đang ra khỏi giảng đường một cách chán nản, với chiếc mũ lưỡi trai bằng nỉ trắng cổ hữu trên đầu, chân lê dép vang động cả hành lang, Hương thầm nghĩ : « Anh chàng này có vẻ bất đắc chí làm sao ấy. Thật là một nhân vật kỳ lạ của trường Văn Khoa ».

Quả thật Thu là một « kỳ quan » của trường. Trong khi đa số các sinh viên khác phục sức gọn gàng, tươm tất, Thu ăn mặc thật xốc xếch. Chiếc quần nhung sọc bạc phéch đem từ Mỹ về, áo sơ mi carreaux xanh lục hoặc đỏ xẫm, chiếc mũ lưỡi trai, và đôi dép kéo lê lệt sệt trên sàn gạch là bộ vó cổ hữu của anh ta. Anh ta không rời chiếc mũ bụi bám đã ngả màu cháo lòng, có khi ngồi nghe Giáo sư giảng trong giảng đường cũng chẳng buồn bỏ mũ ra. Anh ta có vẻ bất cần đời và chống đối xã hội ra mặt. Thu ngồi nghe giảng, với vẻ chán chường trừ những cours Anh Văn chuyên biệt nhất là môn Văn học sử Anh, Mỹ. Trong những giờ đó, anh ta rất hoạt động và trả lời nhiều câu hỏi của Giáo sư một cách trôi chảy. Sau này, Hương khám phá ra rằng Thu cũng vừa đi Hòa Kỳ về trong chương trình AFS và học năm đệ nhất tại Hoa Kỳ.

47 | Thầm Lặng

Đa số các bạn cùng về với Thu đều phục sức như... Mỹ, nói chuyện với nhau bằng Anh ngữ và sống cách biệt trong một nhóm nhỏ. Họ có vẻ khó hòa hợp với lối sống ở Việt Nam vì chịu nhiều ảnh hưởng Âu Mỹ. Thu tuy trong nhóm họ nhưng ít lộ vẻ kiêu căng. Anh chàng rất cầu tiến nên không thiên cận. Thu có vẻ thích gọi chuyện với Hương, để tìm hiểu thêm về nàng, nhưng Hương vẫn giữ vẻ xa cách, dù nàng hơi tò mò về nhân vật lạ lùng kia.

Văn Khoa, ngày.... tháng 6-1968

« Mãi mê trong việc học mình xao lãng viết nhật ký. Đạo này mình buồn nhiều. Chiến bại chắc chắn về phần mình tuy không bao giờ tuyên chiến. Gia cảnh đã lắm than, lại thêm một nhân vật mới xuất hiện giữa mình và Hương, khiến Hương càng xa tầm tay của mình. Mình khổ sở cùng cực ! Hương ơi, Thu là bạn của Giang đấy, nhưng Thu càng ngày càng tiến lại gần Hương, còn Giang càng ngày càng bị đẩy ra xa Hương hơn. Thu và Giang như hai giòng nước chảy ngược chiều. Thu may mắn trôi cùng chiều với Hương nên được gần Hương. Còn Giang, than ôi ! Giang lỡ ra đời dưới một ngôi sao xấu nên bất hạnh phải trôi xa Hương mãi mãi. Giang mặc cảm, Hương có biết chăng ? Vốn mang mặc cảm nghèo, Giang lại càng thêm mặc cảm về chính khả năng

của mình khi thấy Hương xuất sắc trong trường.

« Khung trời Văn Khoa vẫn xanh ngắt, những tàng lá me vẫn xanh non tươi tốt hơn bao giờ, nhưng sao Giang không còn sung sướng khi đắm mình vào cảnh ấy ? Hương ơi, biết đến bao giờ Hương hiểu tâm sự Giang ?

« Nhiều khi tiếng gọi của con tim lấn át lý trí khiến Giang muốn tìm cách làm quen với Hương rồi sau đó tùy « con tạo xoay vần ra sao ». Giang ao ước được một lần trò chuyện cùng Hương, nhìn thẳng vào mắt Hương bày tỏ mối ân tình này, nghe Hương nói cười ríu rít như chim họa mi, đắm mình vào hạnh phúc bên Hương và quên hết thực tế phũ phàng. Nhưng quen Hương, Giang chỉ mang lại đau khổ cho cả hai chúng ta mà thôi.

« Hương gần Giang trong gang tấc, nhưng lại cách xa Giang nghìn trùng. Hoàn cảnh gia đình Giang đã chia cách chúng mình, Hương ơi !

Văn Khoa, ngày... tháng 7 năm 1968

« Ngày thi gần kề, mình cố gắng đắm mình trong sách vở cho khỏi nghĩ vẩn vơ. Nhưng hình ảnh duyên dáng của cô bé vẫn ám ảnh mình. Hương ơi, Hương là một nàng tiên dịu hiền, hình ảnh Hương xoa dịu nỗi đau khổ của Giang và giúp Giang đủ nghị lực học thi kỳ này.

49 | Thầm Lặng

« Không biết mình có đậu nổi kỳ nhất không ?

Văn Khoa, ngày... tháng 8-1968

« Thế là xong, mình đã thi đủ các môn. Có hy vọng đậu. Nhưng mình lại lo bài làm không hợp ý Giáo sư vì suốt năm không làm bài Việt văn, Sử địa mình chẳng biết ý Giáo sư ra sao. Đi thi là cả một canh bạc dựa trên sự may rủi.

« Kết quả sẽ được công bố vào cuối tháng 10. Ôi ! Cả một thế kỷ chờ đợi ! Mình biết làm gì trong khi chờ đợi? Đành để nỗi nhớ nhung chất ngất dày vò vậy !

Văn Khoa. ngày... tháng 8-1968

« Mình đã tìm được vài chỗ dạy sinh ngữ tư gia với số lương khiêm nhượng. Nhưng đối với mình, đó là cả một dịp may để giúp đỡ ba mẹ. Ba sẽ bớt phải nhận việc về nhà làm thêm sau giờ tan sở, mẹ sẽ bớt phải tảo tần buôn bán.

« Tối qua, mẹ nhìn mình âu yếm trách :

- Dạo này con hơi gầy đấy, Giang ạ ! Con vừa thi xong, hãy nghỉ đã, vội đi dạy làm gì ? Nhà mình đã chết đói đâu mà sợ.

Mình cảm động đáp :

- Thừa mẹ, con vẫn khỏe như thường. Sức trai mà mẹ! Vả lại, ở nhà không làm gì cũng chán, con đi dạy cho vui, mẹ ạ.

Mẹ mừng yêu :

- Con chỉ đi mua việc mà làm cho mệt thân thôi !

Những buổi không dạy học mình vào trường tập lam cầu với một số bạn. Mình tự biện hộ rằng mình chơi lam cầu để phát triển trí dục lẫn thể dục. Những lý do mạnh mẽ nhất thúc đẩy mình lui tới Văn Khoa là hy vọng gặp Hương ở đó. Và mình đã toại nguyện với những giây phút « sung sướng xót xa », vui mừng pha lẫn đắng cay.

« Mình thường gặp Hương trong thư viện. Cô bé này chăm chỉ quá, nghỉ hè cũng vào thư viện hàng ngày mượn sách tra cứu, ghi ghi chép chép. Mình tò mò để ý, thấy cô bé đọc những sách thi văn Việt, Pháp, Anh, cặp mắt long lanh tiếp nhận những tư tưởng hay, rồi cặm cụi chép. Hôm thì cô bé mượn các số báo Văn Hóa Nguyệt San ghi chép.

« Ngắm cô bé đọc sách cũng khá vui mắt. Cô bé chăm chú đọc, quên hết ngoại cảnh, đến đoạn văn hay lại gật gù tán thưởng, có khi suýt soa nho nhỏ trong miệng, rồi chép những đoạn văn hay vào những tờ giấy trắng cắt theo một khổ đều đặn.

« Nhìn bàn tay thoăn thoắt của cô bé, mình có ý tưởng ngộ nghĩnh là bàn tay nhỏ nhắn đã mọc cánh lướt trên mặt giấy. Cô bé hay ngồi tại một góc phòng, dù thư viện hầu như chỉ có cô bé lui tới. Cô bé chìm trong thế giới riêng của tư tưởng không biết có mình say mê ngắm. Mình vờ mượn báo xem để kín đáo ngắm cô bé. Lạ thật, cô bé không đẹp chỉ dễ thương, nhưng sao vẻ dễ thương ấy có mãnh lực thu hút mình thế nhỉ ? Trong khi đó, trước bao hoa khôi trường Văn Khoa mình vẫn đứng đưng. Hình như vẻ ngây thơ, vô tư của cô bé có sức quyến rũ lạ lùng.

« Nhưng mấy ngày nay, một nhân vật lại chen vào giữa mình và cô bé. Thu cũng bắt đầu lui tới thư viện rồi gọi chuyện cùng Hương - Mình chỉ cảm lạnh đau khổ, ngồi nhìn Hương hồn nhiên tiếp chuyện Thu. Vẻ mặt linh động của Hương khi nàng nói chuyện trông thật đáng mến. Ước gì mình ở địa vị Thu để được đối diện cô bé, nghe cô bé nói, cười !

« Giang lụy vì Hương, Hương ơi, Hương có biết ?

Hè năm Dự bị... Hương hồi hộp chờ đợi kết quả kỳ thi. Tuy làm bài trôi chảy nhưng Hương sợ không hợp ý Giáo sư nên không dám hy vọng. Để tìm quên, Hương năng vào thư viện nghiên cứu văn chương dân tộc và

ngoại quốc, vừa để giải trí, vừa đề phòng phải thi lại kỳ II.

Một hôm, đang ngồi tại chiếc bàn quen thuộc trong góc thư viện, nàng giật mình nghe tiếng dép lẹp xẹp. Thu tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Hương.

- « Chào chị » - Thu cười xã giao, ngả đầu chào Hương.

Hương bối rối vì thái độ tự nhiên của Thu. Nàng đáp :

- Chào anh. Anh vào thư viện đọc sách ?

- Tôi ghé vào trường xem có kết quả chưa, thấy thư viện mở cửa nên ghé vào chơi chứ không đọc sách. Thấy chị ngồi đây nên lại nói chuyện, chị cho phép chứ?

Hương e thẹn, nhẹ gật đầu :

- Xin anh cứ tự nhiên, tôi đọc sách giải trí chứ không học đâu.

Rồi nàng cố gắng tìm một đề tài câu chuyện :

- Anh làm bài thi khá không ? Chắc anh hy vọng đậu cao vì anh giỏi Anh ngữ lắm.

53 | Thầm Lặng

Thu cười tươi :

- Tôi làm bài sơ sơ thôi. Bài Sử - Địa thì « sur », còn bài Việt Văn tạm được. Chị làm bài chắc khá nhỉ ?

- Tôi làm bài tạm được, nhưng chẳng biết Giáo sư chấm ra sao. Tôi lo phải thi lại kỳ II quá.

Thu lịch thiệp, sốt sắng giúp đỡ :

- Chị lo lắm à ? Tôi quen anh thư ký Đại Học Đường, có thể nhờ xem kết quả trước họ. Số báo danh của chị là bao nhiêu nhỉ ?

Hương mừng rỡ, vội đáp :

- 141 ạ.

- Tên chị là Nguyễn thị Thu Hương phải không ?

- Dạ phải.

Mừng rỡ ửng hồng đôi má, Hương mỉm cười cảm ơn Thu :

- Cảm ơn anh trước nhé... Có anh giúp tôi đỡ phải chờ lâu.

Rồi sực nhớ ra, Hương vội hỏi :

- Nhưng làm sao gặp được anh để biết kết quả ạ ?

- Chị cho tôi địa chỉ, có kết quả tôi sẽ lại báo tin cho chị hay ngay.

Hương ngập ngừng... Có nên cho một chàng trai không quen thân biết địa chỉ mình không đây ? Nhưng rồi nỗi lo lắng về kết quả thi át cả tính nhút nhát, nàng quyết định :

- Anh tốt quá, cảm ơn anh nhiều. Tôi ở số... Trần Quý Cáp gần trường Lê Quý Đôn.

- Tôi biết rõ đường này chị đừng lo.

Hương bất giác nhìn ra nơi phía cửa. Giang vừa hiện ra nơi ngưỡng cửa. Nụ cười đang nở trên môi Giang bỗng tắt lịm khi Giang thấy cảnh Thu và Hương tâm đầu ý hợp. Ánh mắt tha thiết của Giang bỗng sâu thẳm hơn, xa xôi, buồn náo nùng. Nhưng rồi Giang trấn tĩnh lại ngay. Tiếng Thu chào khiến Hương giật mình :

- Thôi, chào chị tôi về trước nhé. Có tin gì tôi sẽ báo ngay cho chị. Chúc chị đọc sách vui vẻ.

- Vâng. Cảm ơn anh, chào anh.

Cúi xuống cuốn sách Triết Đông, Hương vẫn còn nghe tim mình rộn ràng, gò má nàng nóng bừng. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên Hương tiếp chuyện với Thu lâu hơn mọi lần nên nàng cảm động. « Anh chàng có

nụ cười thật tươi và cặp mắt đẹp, làn mi cong như con gái » Hương khách quan nhận xét. Nhưng ánh mắt sâu buồn của Giang đeo đuổi Hương khiến lòng nàng chùng xuống. Sao « anh chàng thầm lặng » lại vương buồn khi thấy Thu nói chuyện với mình nhỉ ? Hương tự hỏi.

Hương thấp thỏm chờ đợi mấy ngày nay. Sắp đến ngày công bố kết quả Dự bị rồi, mà Thu vẫn biệt tin. « Có lẽ anh chàng đại ngôn rồi », nàng thầm nhủ. Thôi đành chờ đi xem bằng vậy.

Chiều chiều, Hương mang sách ra hiên nhà đọc. Nàng, nằm trên ghế dài đọc sách chán lại ngẩng trời đất, cây cỏ. Từ sân biệt thự, Hương được chiêm ngưỡng một khoảng trời bao la phóng khoáng, xanh ngắt. Những tầng me rợp bóng xanh mát như vẫy tay mời gọi nàng bay bổng lên khung trời ngát xanh kia. Có hôm Hương ngồi hàng giờ ngắm những đàn chim lượn lờ trên không mà không chán mắt. Dần dần, nàng để ý những nhóm chim bay lượn theo từng vòng nhất định. Khi thì hai chú én lượn thành vòng tròn giao nhau, khi thì 3, 4 chú én lần lượt bay lượn theo những vòng tròn đan vào nhau, thật ngoạn mục. Hương tần mẩn đặt tên những điệu múa ấy là « Luân vũ của loài én ». Nàng say mê theo dõi điệu luân vũ độc đáo, tuyệt diệu này và mơ ước mình mọc cánh bay bổng lên chín tầng mây hợp bạn

cùng đàn én xinh xắn. Vũ trường như thu hẹp vào phạm vi khung trời xanh mát. Hương tạm quên cảnh chiến tranh, vui với tiểu vũ trụ thanh bình của nàng.

Đang mải mê theo dõi một đoạn truyện trinh thám của Agatha Christie Hương bỗng giật mình nghe một hồi chuông dài kêu cửa. Chạy ra mở cửa, nàng ngạc nhiên thấy Thu tươi cười chờ mình trên chiếc Honda đỏ của chàng. Thu oang oang khoe :

- Chị đậu rồi, đậu « Bình » nữa. Thủ khoa đấy nhé !

Hương mở to mắt, nghi ngờ :

- Thiệt không anh ? Anh đừng đùa tôi, tôi nghiệp mà ! Đậu được là may lắm rồi, tôi đâu dám mơ đậu cao... A, mời anh vào nhà chơi đã.

Mời Thu ngồi xong, Hương hỏi kỹ lại :

- Anh làm ơn nói rõ lại kết quả kia cho tôi nghe với.

- Chị đậu Bình, thiếu có nửa điểm thì được Ưu, uổng quá ! Tôi Bình Thứ thôi, thiếu nửa điểm được Bình rồi.

- Anh nói thiệt đó hả anh ? Có đúng số 141, Nguyễn Thị Thu Hương không ? Hay anh nhầm với ai ?

- Đúng mà, tôi có ghi điểm chi tiết nữa này.

Đọc xong, Hương vẫn nghi ngờ mình xem nhầm :

« Không có lý nào » - nàng lẩm bẩm.

Thấy Hương lộ vẻ không tin, Thu bảo :

- Không tin, chiều mai chị đi coi thử xem. 6 giờ có kết quả đó. Tôi cam đoan với chị là nguồn tin này chính xác lắm. Tôi được thấy tận mắt những điểm của chị mà.

- Vậy à ? Mai tôi đi coi lại cho chắc, chứ tôi không dám tin lắm. Phải chính mắt đọc tên mình trên bảng tôi mới dám tin... Anh ngồi chơi, tôi đi pha nước mời anh nhé.

Mang ly chanh đá ra, Hương đưa mời Thu. Thu bỏ chiếc mũ đang cầm trong tay xuống chiếc ghế nhỏ cạnh bàn, đưa hai tay ra đỡ ly nước. Không biết vô tình hay cố ý mà Thu nắm trọn hai tay Hương trước khi đỡ ly nước. Hương mắc cỡ muốn... độn thổ, hai má nóng bừng, không biết nói gì cho đỡ bối rối. Thu vẫn giữ vẻ tự nhiên nên Hương dần dần lấy lại bình tĩnh. Thu hỏi :

- Năm tới chị tính ghi chứng chỉ gì ? -

Có lẽ tôi ghi Văn Minh Việt Nam và Văn Minh Anh.

- Ấy tôi khuyên chị chớ nên lấy hai chứng chỉ ấy, nặng lắm. Tôi quen nhiều anh chị học giỏi, sắp ra trường. Họ khuyên tôi tối kỵ theo hai chứng chỉ đó ngay năm đầu.

Họ bảo học Ngữ học và Văn minh Việt Nam chung nhẹ hơn.

Hương tần ngần suy nghĩ :

- Để tôi nghĩ lại xem nhé. Có thể tôi sẽ theo lời khuyên đó. Nhưng anh có biết môn Ngữ học ra sao không ? Tôi chưa biết môn đó bao giờ cả nên lo khó hiểu bài.

- Tôi được chị bạn vừa học Ngữ học năm vừa qua chỉ cho một cuốn sách tóm tắt hay lắm. Chị muốn mượn không ? Cuốn ấy tôi mượn thư viện Lincoln và vừa đọc xong. Tôi sẽ chuyển cho chị.

Hương mừng rỡ cảm ơn rồi rút :

- Nếu được thì còn gì bằng ! Anh cảm phiền cho tôi mượn nhé !

Nói thêm vài câu chuyện, Thu ra về sau khi đã hứa hôm sau đi xem kết quả sẽ mang sách cho Hương, Lật đặt quá, chàng bỏ quên chiếc mũ trên ghế, Hương không để ý, sau khi tiễn Thu ra cổng trở vào, nàng mới thấy chiếc mũ. Nàng vội chạy ra gọi Thu, nhưng Thu đã biệt dạng. Nàng tự nhủ mai đi xem kết quả sẽ trao lại Thu chiếc mũ.

59 | Thầm Lặng

Thu về rồi, cảm giác là lạ khi chàng nắm lấy tay Hương vẫn còn vương vấn khiến Hương e thẹn. Nàng lắc đầu xua đuổi ý nghĩ về Thu, chạy lên báo tin thi đậu cho mẹ mừng,

Văn Khoa đông nghẹt sinh viên Dự bị. Dự bị Anh đông sinh viên nhất nên kết quả công bố khá muộn. « Sĩ tử » đứng chật các hành lang, bàn tán xôn xao, vẻ lo âu hiện rõ trên nét mặt.

Hương đứng cùng Lan, Giao và Thi, nói chuyện huyên thuyên cho đỡ hồi hộp. Hương vẫn còn nghi ngờ Thu xem nhầm tên nàng nên phập phồng lo sợ.

6 giờ 15 vẫn chưa có kết quả. Vài sinh viên nóng lòng vào văn phòng hỏi. Nhưng, họ tiu nghỉu trở ra, tuyên bố : 6 giờ 30 mới yết !

Hương đang cười cười nói nói bỗng thấy đáng Thu nơi đầu hành lang. Thu đưa tay lên vẫy, cười khuyến khích như muốn nói : « Chị đừng lo, đậu rồi mà ! » Cạnh Thu, Giang cũng đang chăm chú nhìn Hương, vẻ mặt tư lự, buồn bã. Ôi ! Ánh mắt sâu thẳm kia chứa đựng cả một trời đau khổ ! Hương xao xuyến, lòng rộn lên một nỗi thương cảm. Tại sao ánh mắt ấy cứ theo đuổi mình hoài nhỉ ?

Nhớ đến chiếc mũ Thu đã quên, Hương vội cáo lỗi cùng các bạn, ra đưa chiếc mũ cho Thu. Ánh mắt trách móc, u buồn của Giang lại xoáy vào hồn nàng... Giang như muốn nói gì cùng Hương qua ánh mắt ấy. Ban Pháp Văn vừa có kết quả. Các sinh viên đổ xô lại phía bảng thông cáo, Giang cũng len lỏi ra xem bảng. Một lát sau, chàng trở ra, nét mặt tươi cười. Thu hỏi vọng ra :

- Đậu rồi hả Giang ? Khỏe nhé !

Giang đùa :

- « Rót rồi » nhưng nụ cười tươi vẫn nở trên môi.

6 giờ 40... Viên thư ký văn phòng đi ra, tay cầm 3, 4 tờ kết quả. Sinh viên ủa theo.

Hương vốn ghét chen chúc nên đứng xa xa chờ đợi. Để vẫn người hãy xem, vội gì Hương bỗng nghe tiếng lao xao : -

Nguyễn Thị Thu Hương - Hạng Bình. Thu Hương là ai ?

Hương cố giữ vẻ tự nhiên, Lan bám Hương :

- Kìa Hương, tên bồ đây mà. Đậu Bình rồi.

Hương vẫn hoài nghi :

61 | Thầm Lặng

- Để xem tận mắt mình mới tin.

Số sinh viên vẫn dần. Kẻ cười, người nhăn nhó than van sau khi xem bảng. Nhiều cô cậu mắt đỏ hoe, tủi hổ, khiến Hương mỉm lòng. Hương lại gần bảng kết quả. Đúng tên nàng, số báo danh và ngày sinh kia, cạnh chữ Bình. Thôi, không còn nghi ngờ gì nữa. Thu đã nói đúng Hương xem cho các bạn, Thi, Giao, Lan đều đậu cả, thế là vui cả làng. Đang mãi mê xem, Thu đến sau lưng Hương lúc nào không biết. Chàng cười : - Đúng chưa ? Tôi đâu nói gạt chị bao giờ ?

Hương nhoẽn miệng cười cảm ơn. Bỗng nàng gặp ánh mắt Giang nhìn mình chăm chăm, buồn tủi. Tim Hương thất lại. Biết làm sao được bây giờ ? Mình đâu cố ý làm khó « anh chàng thầm lặng » !

Thu trao cho Hương cuốn sách Ngũ Học.

-Tôi vừa ghi mượn lại rồi. Đến tuần sau chị cho tôi xin lại để trả thư viện nhé.

- Vâng. Tôi sẽ cố gắng đọc thật mau.

Hương vòng ra hành lang phía trước. Thu đi song song cạnh nàng. Hương bối rối, sợ Thi tinh nghịch chế giễu nên kiêu từ :

- Thôi, xin phép anh nhé, tôi về trước.

Thu tỏ vẻ quỵến luyến, chàng đột ngột hỏi :

- Hồi đó chị học Anh văn ở đâu ?

Hương ngừng lại, ngạc nhiên, nhưng cũng đáp :

- Tôi học ở Trung học thôi.

Thu xuýt xoa :

- Vậy mà chị viết văn hay « dễ sợ ».

Hương tròn mắt kinh ngạc :

- Anh đọc văn tôi bao giờ mà khen quá lời như vậy ?

Thu cười tạ lỗi :

- Tôi mạn phép, đọc những trang cuối vở Việt văn của chị.

- À, thảo nào ! - Hương đỏ mặt thốt.

Hương mắc cỡ quá ! Hôm cho Thu mượn vở ghi bài, Hương có đưa thêm cuốn tài liệu tham khảo nàng chép trong sách để trả ơn Thu cho mượn đầy đủ các môn Lan và nàng thiếu. Nhưng nàng quên rằng phía cuối cuốn vở này nàng có ghi một số tư tưởng của nàng về cuộc đời, nhân tình thế thái, quan niệm sống, bằng Anh ngữ. Đó là những tư tưởng thầm kín, sâu xa nhất của nàng, Vậy mà Thu đã đọc được...

63 | Thầm Lặng

Thấy Hương biến sắc, Thu vội xin lỗi :

- Xin lỗi chị, nếu tôi quá tò mò, xin chị bỏ lỗi cho.

- Đâu có... - Hương yếu ớt chống chế - Anh có lỗi gì đâu !

Rồi Hương rảo bước ra bãi gửi xe. Đi qua góc vườn, Hương lại bắt gặp cặp mắt Giang, chăm chú nhìn mình, nửa như chia vui cùng nàng, nửa buồn vô tận. Nàng cúi đầu thở dài...

Hương miệt mài nghiên cứu cuốn sách Ngữ học. Tính nàng thích tìm hiểu, khám phá nên nàng rất thích thú khi bước vào môn học mới lạ này. Cuốn sách trình bày thật dễ hiểu, theo kiểu vấn đáp, Hương chép lại được gần một cuốn vở 100 trang.

Gần đến hạn trả sách, Hương cố chép thật mau. Nhưng vẫn không kịp vì Thu lại nhà nàng đòi sách trước thời hạn. Hương ngạc nhiên nhưng cũng trả lại Thu :

- Tôi xem cũng gần xong. Để lúc khác mượn lại cũng được. Cảm ơn anh nhiều.

Hương hơi bức bối vì Thu không giữ lời. Nàng thay áo, vào thư viện tìm xem còn bản khác của cuốn sách chẳng.

Vừa lên phòng dành riêng cho sinh viên trên lầu thư viện Abraham Lincoln, Hương ngõ ngàng thấy Thu ngồi đó tự bao giờ.

Thu mỉm cười thật tươi :

- Tôi mới tìm được mấy cuốn sách khác cũng hay lắm.

Vừa nói, Thu vừa đưa cho Hương xem hai cuốn sách dày. Hương ghi tên sách rồi tìm trên kệ để đọc. Ngồi đọc miệt mài, cũng mỏi, nàng xuống nhà xem báo giải trí thì gặp Thu ngay hành lang. Thu đang nói chuyện với một thiếu nữ phục sức hợp thời trang tóc cắt theo kiểu mới nhất. Hương thoáng nghe Thu căn dặn thiếu nữ :

- Cuốn sách này tốt lắm, chị về đọc đi. Vừa nói, Thu vừa đưa cuốn sách mới đòi của Hương cho thiếu nữ lạ mặt. Hương bức tức. « À, thì ra thế. Anh chàng này không đúng hẹn, đòi sách sớm để cho cô kia mượn ! Nhưng thôi, mình cũng chẳng cần. Đợi cô kia trả thư viện rồi mình mượn lại sau ». Hương tự an ủi, nhưng nổi bực bội vẫn còn day dứt nàng. Nàng lo lắng lật những trang báo mà không để ý mình đang đọc gì. « Mình đã lầm ! Tưởng Thu đặc biệt tử tế với mình, ai có ngờ anh ta « có mới nói cũ ra ». Anh ta đòi sách mình để chiều lòng người đẹp đây mà.

Trở lên lầu Hương chán ngán tình đời, không thiết đọc sách nữa. Nàng mượn sách mang về nhà nghiên cứu để tránh bộ mặt dễ ghét của Thu.

« Văn Khoa, ngày... tháng 10, 1968 »

« Đạo này Hương ít đến thư viện Văn Khoa, mình buồn quá, ngóng dáng Hương từng buổi chiều, nhưng thư viện vẫn vắng bóng nàng. Hương ơi, Hương vui nghỉ hè ở nơi nào mà không vào trường nữa ?

« Càng cô quên Hương, mình càng nhớ Hương thêm. Kể cũng lạ, mình chỉ biết Hương qua những lần gặp gỡ trong trường, không rõ tính tình nàng ra sao mà vẫn miệt mài theo đuổi giấc mộng vô vọng ! Nhưng nói vậy chứ tính Hương giản dị, hiền dịu, ai chẳng biết. Một anh bạn đã vô tư phê bình khi Hương cùng cô bạn thân của nàng đi qua : « Cô bé kia có nụ cười phúc hậu dễ thương quá, Giang ơi ! » : Mình nghe cũng mát lòng mát dạ. Có người khen hộ mình rồi.

« Càng ngày Thu càng tỏ vẻ thân mật với Hương hơn. Vào thư viện, thấy Hương là Thu đến ngồi đối diện, nói chuyện huyên thuyên. Biết tính Thu mình buồn cho Hương. Thu đào hoa, tán giỏi, cao lớn, có bộ mã được các cô vây quanh nên « tán » hơi nhiều. Mình không

ghen nhưng mình lo cho Hương. Cô bé còn non dại, làm sao hiểu Thu chỉ « tán » chơi mà thôi ?

Hương gật gù tán thưởng. Giang xét người đúng quá. Vậy mà sao Giang không lên tiếng cho Hương biết ? Khi nàng khám phá ra bộ mặt thật của Thu cũng hơi muộn. Nàng đã bị nhiều phen bực tức rồi !

Chương 4

Theo lời khuyên của Thu, năm thứ hai Hương theo chứng chỉ Văn Minh Việt Nam và Ngữ Học Anh. Nhưng giờ học của hai chứng chỉ này trùng nhau nhiều nên sau Hương phải đổi sang từ chứng chỉ Văn Minh Việt Nam sang Văn Chương Mỹ. Thu cũng đổi theo nàng.

Giáo sư Ngữ học dùng hai cuốn sách Thu chỉ nên Hương nhàn hạ hơn các bạn. Nàng chỉ đọc kỹ lại sách và thầm cảm ơn Thu đã giúp mình. Hương không ngờ Thu đã tính toán rất kỹ trước khi tử tế với nàng. Anh này khá vụ lợi, nhưng Hương chỉ khám phá ra sự kiện này cuối niên học ấy. « Thả con săn sắt, bắt con cá sộp » là dự định của Thu. Anh chàng miệng lưỡi khéo léo, Hương lại ngây thơ, nên cứ suýt xoa khen Thu tốt bụng.

Thu đậu vào Sư Phạm nên định mượn Hương tất cả các cours Văn Khoa. Nhưng muốn vậy, anh ta phải giúp Hương trước khi nhờ. Vì vậy mà Thu chỉ sách học cho Hương trong kỳ hè. Biết Hương tốt và hết lòng giúp đỡ các bạn - ngay cả những kẻ ganh ghét nàng - Thu tin tưởng cuối năm sẽ đậu cả Sư Phạm lẫn Văn Khoa.

Biết ơn Thu, Hương giữ chỗ giùm chàng và cho mượn sách cours đầy đủ. Những buổi không phải học Sư Phạm, Thu chỉ việc vào lớp đã có sẵn chỗ tốt Hương

giữ hộ. Hương coi đó là một cách trả ơn Thu không hơn không kém. Nhưng các bạn nàng nghĩ khác, chế riễu Hương luôn. Thi cứ hỏi :

- Thế nào, dành chỗ cho « chàng » chưa ?

Hương chỉ cười hiền hòa :

- Hương dành chỗ cho cả nhóm mình rồi, Thi cũng có chỗ, đừng lo.

Còn Giao và Lan cứ gọi tên « Thu-Hương, Thu-Hương » rồi rũ ra cười. Hương biết họ tinh nghịch, ghép tên nàng và Thu nhưng nàng không bận tâm.

Nàng tự nhủ : « Chả sao, mình không có tình ý gì thì thôi. Càng chối, Giao và Lan càng trêu tợn. Chẳng cần cải chính làm gì ».

Sau các buổi học, Hương thường ngồi trên lan can lầu ba chờ Thu chép bài, trong khi Hương học những bài khác. Hương dùng nhiều chữ tắt do chính nàng đặt ra để ghi cours cho nhanh nên Thu yêu cầu Hương hiện diện khi chàng chép bài, kéo Thu không hiểu rõ. Những buổi học chung ấy trở thành một thông lệ với Thu và Hương. Các bạn nàng càng trêu nhiều. Nhưng Hương không để tâm đến những lời chọc ghẹo của Thi vì nàng không làm điều gì trái với lương tâm. Thậm chí Thi còn rủ các bạn đi ngang chỗ Thu và Hương ngồi, cười cười

69 | Thầm Lặng

trêu Hương. Những lúc ấy, Hương rời chỗ ngồi, đi dạo cùng các bạn một lát, kéo Thi than Hương « bỏ bê bạn ».

Hương hiểu hoàn cảnh của Thu nên gắng sức giúp đỡ chàng. Biết Thu bất đắc chí vì một lý do nào đó khiến tài của chàng mai một, Hương cố gắng xoa dịu nỗi bất mãn của Thu để khuyến khích chàng phát triển tài năng tiềm ẩn. Vì vậy mà Hương chịu đựng những lời châm chọc của bạn bè tận tâm giúp đỡ Thu. Gần Thu hằng ngày nhưng Hương không mấy may cảm động, xao xuyến. Tình yêu chưa nở trong tim nàng. Nàng chỉ coi Thu như một người bạn gái mà thôi.

Qua những cử chỉ, lời lẽ của Thu, Hương đoán tình cảm Thu đối với nàng ngày càng sâu đậm. Nhưng nàng biết loại tình cảm ấy chỉ là kết quả của lòng thần phục Thu dành cho nàng nên không coi đó là quan trọng.

Thời gian qua... Tết Dương Lịch lại trở về với thế gian. Ngày cuối năm. Thu gắng chép bài học cuối trong khi Hương đọc sách cho môn Văn chương Mỹ. Thu bỗng buông bút, giang tay cho đỡ mỏi, miêng than :

- Mệt quá !

Hương dịu dàng khuyên :

- Thôi, nghỉ đi anh. Nãy giờ chép đã nhiều rồi. Còn sớm chán, vội gì. Tôi chưa về đâu.

Thu nhìn Hương, ánh mắt chan chứa tình thương :

- Hương tốt quá, Hương ơi !

Hương nhè nhẹ lắc đầu :

- Anh quá khen, tôi đối xử với ai cũng vậy thôi.

Thu vẫn chăm chú nhìn Hương, ngập ngừng.

- Hương... Có chuyện này Thu muốn nói cùng Hương. Nhưng Hương đừng giận, Thu mới nói.

- Chuyện gì « ghê gớm » đến nỗi tôi giận nổi anh vậy?

Hương cười pha trò cho bớt ngượng trước ánh mắt quẩn luyến của Thu.

Thu vẫn ngập ngừng :

- Hương. Thu có tấm thiệp chúc Tết Dương Lịch định tặng Hương, nhưng chưa đưa.

- Tưởng gì chứ tấm thiệp thì làm gì mà tôi giận. Thôi, anh đưa đại đi mà.

71 | Thầm Lặng

- Nhưng Hương để về nhà hãy mở ra xem nhé. Hương hứa với Thu đi.

- Ừ, thì tôi hứa.

Thu run run trao cho Hương một phong bì hồng dán kín.

- Cảm ơn anh.

- Có gì đâu, Hương. Có một tấm thiệp nhỏ mà khách sáo thế.

Cả hai cười xòa. Thu tiếp tục chép bài, nhưng mất vẻ tự nhiên. Hương ngạc nhiên nhưng nài nỉ, không hỏi, để Thu chép nốt bài.

Chuông tan học reo vang. Thu và Hương xếp sách vở ra về. Đi ngang một giảng đường cả hai gặp Giang bước ra. Thu đón đả gọi :

- Giang, mạnh giỏi chứ ? Lâu nay không gặp bồ.

Giang gượng cười :

- À, Thu. Mình vẫn mạnh. Dạo này bận quá nên ít gặp Thu.

Vẻ miễn cưỡng lộ rõ trên gương mặt xương, u buồn của Giang, Giang phớt nhìn Hương, rồi đầu khò quay

đi. Chàng cúi đầu rảo bước, bỏ Thu và Hương, lại phía sau. Hương ngỡ ngàng. « Anh chàng thâm lặng » này có vẻ bất lịch sự gớm !

Ngày 30, tháng 12, 1968.

« Nỗi đau khổ dần vặt mình đã mấy tuần nay. Thu và Hương luôn thân mật đi cùng nhau. Hương ơi, coi chừng bị Thu lợi dụng ! Mình muốn hét lớn cho Hương nghe thấy. Hương để Thu lạm dụng trong việc mượn bài vở. Hương ơi, Hương còn ngây thơ quá. Tốt là một chuyện nhưng để cho người lợi dụng lại là một chuyện. Mình lo lòng nhân ái của Hương đi quá xa.

« Chiều nay, tình cờ gặp Thu và Hương vui vẻ sánh bước trên lầu ba - Ôi ! Tầng lầu kỷ niệm lần đầu gặp Hương - Nỗi đau khổ gào thét trong tim mình. Mình định vờ không thấy Thu, nhưng anh chàng đã gọi mình lại. Thu biết rõ mình yêu Hương, nhưng vẫn cố tình dày xéo lên trái tim rướm máu của mình. Nhìn vẻ mặt tự đắc, kiêu căng của kẻ chiến thắng trên tình trường, mình tủi hổ vô cùng - nhất là trước mặt Hương ! - nên chẳng thiết nói chuyện cùng Thu. Tuy Thu và mình không bao giờ tuyên chiến nhưng cả hai đều biết nhau là địch thủ. Hôm nay Thu công khai ca khúc khải hoàn, mình đành công nhận mình là kẻ chiến bại, cúi đầu chấp nhận số

kiếp hẩm hiu ».

Hương chợt hiểu : « Thì ra thái độ mình làm tưởng là bất nhã của Giang chỉ là sự chấp nhận thất bại ». Nàng buồn bã thở dài. Than ôi ! Giang mà cũng nhầm về mối liên lạc giữa Thu và Hương thì còn ai hiểu Hương được đây ? Nhưng kể ra nhìn bề ngoài cũng dễ nhầm thật! Thấy Thu và Hương luôn học cùng, về cùng, ai mà chẳng tưởng...

Vừa về nhà, Hương vội vã mở phong bì đọc tấm thiệp của Thu. Có gì mà Thu ra vẻ bí mật vậy nhỉ ? Bức hình thật giản dị - một bó hồng nhung đỏ thắm, cùng hàng chữ :

« Roses rouges : passion ardente » ⁶

Hương choáng váng. Trò đùa vô hại của mình đi quá xa rồi ! Suốt tối đó, Hương suy nghĩ thật kỹ và quyết định hôm sau nói thẳng cho Thu rõ nàng không dành chút tình cảm đặc biệt nào cho chàng.

Sáng hôm sau, vừa gặp Hương, Thu đã tươi cười :

- Hương thích tấm thiệp không ?

⁶ Hồng thắm : đam mê cùng cực.

Hương nghiêm nét mặt :

- Tắm thiệp đẹp lắm, cảm ơn anh. Nhưng tôi cần nói chuyện thật đứng đắn với anh. Mình tìm chỗ nào yên lặng, tôi sẽ nói.

Thu đề nghị :

- Chúng mình kê ghế ngồi phía lan can trước, Hương nhé.

Một phút yên lặng nặng nề trôi qua. Hương định thần, tìm lời thật khéo léo cho Thu khỏi méch lòng :

- Anh à, tôi hiểu nhã ý của anh đối với tôi, và tôi thành thực cảm ơn anh.

Mắt Thu sáng ngời hy vọng, chàng hồi hộp chờ đợi.

- Nhưng chúng ta nên ngừng lại ở chỗ cần ngừng, anh ạ. Tôi rất có cảm tình với anh, nhưng thú thật với anh, tôi chỉ luôn coi anh như một bạn gái thân thiết mà thôi !

Đang hớn hở, Thu tối mặt. Mắt Thu nhìn xa vời ra sân lam cầu. Ở đó Giang đang lanh lẹ bắt bóng, vui vẻ trong trò thể thao lành mạnh, khiến tim Thu tan tác. Bây giờ Thu và Giang đồng cảnh ngộ rồi. Cả hai cùng là kẻ chiến bại trên tình trường. Nhưng Giang còn may mắn hơn Thu, không ngổ lòi nên không phải nghe sự thật phũ phàng do chính Hương thốt ra. Mắt Thu long lanh,

75 | Thầm Lặng

chàng nghe nghèn nghẹn ở cổ. « Đổ vỡ cả rồi, Thu ơi ! Trò đùa của chính mày, sự lợi dụng của chính mày đã trở thành một cạm bẫy nhốt mày vào tròng. Mày đã đùa giỡn với tình yêu, và bây giờ phải chịu hình phạt đích đáng : tình yêu đã chối bỏ mày một cách tàn nhẫn ! Ôi ! Tủi hỏ thay, một tay đào hoa có tiếng mà nay phải lụy vì tình ! »

Hương không thấy Thu trả lời mình, ngạc nhiên nhìn Thu. Nàng chợt thấy mắt Thu long lanh và nét đau khổ in hằn trên khuôn mặt Thu. Nàng hốt hoảng :

- Kìa anh, sao vậy anh ? Tôi có giận anh đâu. Dù sao đi nữa chúng mình vẫn là bạn như cũ kia mà, phải không anh ?

- « Không, không còn gì nữa ! Hết cả rồi, hết cả rồi ! » Thu thần thờ lẩm bẩm như cho riêng chàng nghe.

Hương an ủi :

- Anh đừng quá bi quan như vậy, tôi sẵn sàng quên tâm thiệp Tết và coi như không có gì xảy ra cả.

Thu nói như rên rỉ :

- Không, không, không hiểu gì cả, không hiểu gì cả ! Hết cả rồi, còn gì nữa đâu ?

Rồi Thu vụt đứng dậy, vùng chạy ra chỗ gửi xe, rồ ga chạy thật mau về nhà, bỏ buổi học chung với Hương sáng hôm đó.

Hương hồi hận và thương cảm vô cùng. Nàng không ngờ những lời lẽ thành thật của nàng lại gây ra hậu quả tai hại như vậy. Lần đầu tiên từ khi quen Hương, Thu lộ rõ cá tính nóng nảy, đam mê của chàng, Hương rung mình lo sợ... Rồi Thu sẽ ra sao ?

Chiều đó Thu vẫn kiên biệt mặc dầu hôm trước hẹn với Hương sẽ học cùng. Lương tâm Hương dần vặt nàng suốt buổi chiều hôm ấy. Hương không muốn vì mình mà Thu chán nản. Có thể trong một phút bùng bột, Thu bỏ học khiến tài chàng mai một và tương lai chàng mờ mịt. Như vậy là người bạn trai đầu tiên mà nàng quen sẽ đau khổ vì nàng. Sau suốt buổi chiều cân nhắc về thái độ, nàng cần phải có đề đối phó với tình thế. Hương quyết định theo tiếng gọi của lòng nhân ái, viết một bức thư ngắn an ủi Thu.

Sài gòn ngày 31 tháng 12, 1968

Thu mến,

Hôm qua tôi hơi nặng lời với anh đôi chút và tỏ vẻ lãnh đạm cùng anh, anh tha lỗi cho tôi nhé. Thật ra tôi

không muốn bước vào cuộc đời anh và gây sóng gió thêm cho anh. Anh đã một lần kể cho tôi nghe về hai mối tình vô vọng đầu đời của anh, tôi thông cảm hoàn cảnh của anh lắm, và tôi tự hứa với mình sẽ không làm điều gì cho anh buồn thêm.

Nhưng một lý do không kém quan trọng là Kim, cô bạn thân của anh từ khi còn ở Mỹ. Kim có thể dành rất nhiều cảm tình cho anh đấy, tôi nhận thấy thế. Kim vẫn thường nhờ anh chở đi học và nếu tôi không làm thì Kim coi anh thân hơn một người bạn học thì phải. Với trực giác của phái nữ, tôi thấy trong ánh mắt nụ cười của Kim tiềm ẩn một nét âu yếm, anh ạ. Có thể anh là người trong cuộc, không sáng suốt như người ngoài cuộc nên chưa nhận rõ tình cảm Kim dành cho anh.

« Từ khi quen anh, tôi vẫn thường coi anh như một người bạn đã có bạn gái rồi nên tôi đối xử với anh thật tự nhiên. Tôi đâu ngờ chính vì thái độ tự nhiên ấy mà anh lầm tưởng về tình cảm của tôi đối với anh. Vả lại, có lẽ tôi nên tiết lộ bí mật này cho anh nghe : Kim chính là em của Thoa, cô bạn thân nhất của tôi những năm tiểu học. Nhưng từ khi lên Trung học, mỗi người học một trường rồi Thoa dọn nhà đi nên tôi không gặp lại Thoa nữa. Hồi nhỏ, Kim thường nhờ tôi chép bài hát hộ và khen chữ tôi dễ thương. Tôi vẫn còn giữ một lá thư của Kim từ khi Kim còn học lớp nhì cơ.

« Lần đầu tiên gặp Kim trong lớp Văn Khoa, tôi nhận ra ngay vì Kim không thay đổi mấy. Nhưng Kim không nhận ra tôi. Tôi không muốn vô tình cướp đoạt thân tượng của chính em bạn mình, anh ạ. Chính lý do này đã thúc đẩy tôi thốt lên những lời lẽ thờ ơ với anh hôm qua. Thật ra, tôi có điều gì để chê trách anh đâu ?

« Vậy anh đừng buồn giận tôi nữa nhé. Anh hãy cố gắng dốc tâm học hành, lúc nào tôi cũng sẵn sàng hỗ trợ, giúp đỡ anh. Mong anh đậu cao cuối năm nay.

Thu Hương »

Viết thư xong, Hương cất lá thư vào ví, định thứ hai sẽ đưa Thu. Hôm sau chúa nhật, Hương vừa thức dậy, mẹ đã dặn :

- Hương ơi, hôm qua không thấy chị Thanh - (chị của Hương) đến hôm nay con lại đăng chị thăm các cháu xem. Hay là chúng nó yếu nên chị không dẫn lên chơi ?

- Thưa mẹ vâng. À, để con đi mua bánh giò và chả đem lại cho các cháu luôn mẹ nhé !

- Ừ, con nghĩ phải đấy. Con ra hàng bà Ba Búng mua chục bánh giò và nửa ký chả quế cho các cháu nhé.

Hương khoác vội chiếc áo dài rồi dắt xe PC ra cổng.

Giỏ xe đầy quà bánh, Hương đang ngừng chờ đèn đỏ tại ngã tư Công Lý - Nguyễn Đình Chiểu bỗng nghe tiếng xe Honda rú mạnh vọt qua mặt nàng, rồi nhanh như chớp, một bàn tay gân guốc chụp lấy chiếc ví nàng treo trên tay lái. Hương quá sửng sò, chưa kịp kêu lên, chiếc xe đã đảo đi mất dạng giữa đoàn xe đông đảo. Nàng chưa kịp hoàn hồn, tiếng còi cảnh sát đã rúc lên, rồi tiếng đuổi bắt, tiếng chân chạy rầm rập, tiếng súng chỉ thiên náo loạn cả khu phố. Chỉ trong giây lát, người cảnh sát canh tại góc đường đã trở lại chỗ Hương đứng, tay ông ta cầm chiếc ví của Hương trao tận tay nàng. Ông ta mỉm cười trấn an :

- Cô thử xem lại xem có mất gì không ?

Hương run run đỡ lấy chiếc ví, cảm ơn người cảnh sát và mở ví kiểm điểm các đồ vật. Mọi vật không suy suyễn. Hương thầm nghĩ : « Hôm nay số mình may chưa mất của »

Tiếng xe Honda đậu lại sát bên nàng khiến Hương giật mình ngừng lên, ngỡ ngàng. Thu đang đậu xe cạnh nàng, nhìn nàng triu mến. Người cảnh sát tươi cười giới thiệu :

- Lúc nãy nhờ cậu này rượt hộ, tôi mới lấy lại được chiếc ví của cô đó.

Thấy vẻ ngơ ngác của Hương, Thu vui vẻ giải thích :

- Thu vừa đậu xe phía bên kia đường, ngược chiều với Hương, chờ đèn đỏ, thấy hai tên cướp giật lấy ví của Hương, Thu vội phóng theo đuổi chúng cuống quá bỏ lại chiếc ví, tẩu thoát.

Hương cảm động, run giọng :

- Cảm ơn Thu.

- Hương đi đâu đấy ? Để Thu đưa Hương đi kéo lại có gì đáng tiếc xảy ra nữa thì khổ. Nhất là Hương chưa bình tĩnh hẳn, đi đường này đông xe, nguy hiểm lắm.

Hương ngượng ngùng, thoái thác :

- Cảm ơn Thu, Hương đi một mình được rồi. Hương không dám phiền Thu đâu.

Nhưng Thu điềm nhiên :

- Nào, chúng ta đi, Hương.

Chạy xe chậm chậm cạnh Thu, Hương lo nghĩ miên man. Chưa bao giờ nàng đi song song với một người bạn trai ngoài đường cả, nên Hương run sợ. Nếu họ hàng hay bạn quen đi ngang mà thấy đồn Thu là « bô » của Hương nữa thì, thật oan cho Hương. Nhưng làm sao đuổi khéo Thu đi bây giờ ? Suy nghĩ hoài, Hương

81 | Thầm Lặng

dè dặt lên tiếng :

- Thôi, sắp tới nhà chị tôi rồi, cảm ơn anh nhé !
- Để Thu đưa Hương đến tận nhà, Thu mới yên tâm.

Thế là Hương đành để Thu đưa nàng đến tận nhà chị Thanh, trong lòng phập phồng lo sợ. Đến cửa nhà chị Thanh, Hương sực nhớ ra, vội mở ví đưa Thu lá thư nàng mới viết hôm qua :

- Tôi có vài điều muốn bày tỏ cùng anh, nhưng hôm qua anh quá nóng nảy nên tôi phải viết ra, anh chịu khó đọc nhé !

Ánh mắt Thu long lánh ngời sáng, chàng đáp :

- Thu sẽ đọc hết, cảm ơn Hương. Chúc Hương một ngày chủ nhật vui vẻ, Thu đi.

Hương gật đầu mỉm cười chào Thu. Nàng vừa nhấn chuông nhà chị Thanh, đã nghe thấy tiếng hai cháu Chi và Ngọc líu lo :

- A, « Cô Pa », « Cô Pa » mẹ ơi !

Các cháu Hương đã ba bốn tuổi mà còn nói ngọng, gọi nàng là « Cô Pa » thay vì « Cô Ba » như các người giúp việc trong nhà thường gọi nàng.

Hương bật cười :

- « Cô Pa » đây. Chi mở cửa cho « Cô Pa » đi nào !

Chi lon ton chạy ra mở cửa, ngoan ngoãn, khoanh tay, cúi đầu :

- Cháu chào « Cô Pa » !

Hương vuốt đầu cháu, hôn vào hai má bầu bĩnh của Chi rồi bế bổng cháu lên, khen :

- Chi ngoan lắm. Cô mang quà cho cháu với Ngọc đây.

Chi vỗ tay reo, cười, khoe hai hàm răng đều đặn trắng như ngà :

- A, « Cô Pa » có quà ! Cháu cảm ơn « Cô Pa ».

Rồi Chi hồn nhiên ôm cổ Hương hôn thật kêu để cảm ơn nàng.

Hương bế Chi vào nhà. Ngọc chạy xà ra ôm chân Hương, bập bẹ :

- « Cô Pa », « cô Pa », « pế » cháu.

Hương cúi xuống, bế Ngọc bên tay trái, bước vào phòng khách. Chị Thanh vừa thấy Hương bế cả hai cháu, vội mắng Chi và Ngọc :

83 | Thầm Lặng

- Các con hư quá, cứ làm nũng cô hoài thôi. Chi xuống đi, lớn rồi mà còn bắt cô bế.

Chi tụt xuống, hớn hở khoe mẹ :

- « Cô Pa » có quà, mẹ ơi !

Chị Thanh mừng yêu :

- Con gái lớn rồi mà chỉ ham quà thôi !

Quay sang Hương, chị Thanh cười tinh nghịch :

- « Cô Pa » có cậu Ba hộ tống đến nhà chị đấy à ?

Hương đỏ mặt :

- Đâu có chị, anh bạn học này đuổi tội cướp, lấy lại ví cho em rồi tình nguyện đưa em đến đây đây chứ.

Chị Thanh sùng sốt :

- Chuyện gì mà có cướp bóc nữa vậy ? Kể chị nghe xem nào.

Hương thuật lại chuyện mình bị giật ví. Nghe xong chị Thanh phì cười :

- Gớm, cứ như trong phim cao bồi ấy thôi. Chàng hiệp sĩ xuất hiện đúng lúc, cứu thiếu nữ lâm nạn, thế người đẹp có tạ ơn bằng cách cho chàng « lọt vào mắt

xanh » không ?

Hương mắc cỡ, phụng phịu :

- Chị chỉ trêu em không hà !

- Biết đâu đây, Hương nhỉ ? Biết đâu đây chả là đoạn đầu của một thiên tình sử, phải không Hương ?

Kể từ ngày Thu lấy lại hộ ví, Hương bớt lãnh đạm với Thu. Trước mặt Hương, Thu là hình ảnh một anh hùng trừ gian diệt bạo, và lòng cảm kích đưa đến lòng quý mến thành thực đối với Thu.

Niên học qua mau như một giấc mộng... Thấm thoát ngày thi đã gần kề. Hương đến thư viện Vạn Hạnh ôn bài hàng ngày cùng Thu. Thu vì phải học thi cho cả Sư Phạm lẫn Văn Khoa nên trở nên cẩu kính, bần gắt, giận hờn vô cớ, Hương buồn nhưng thông cảm hoàn cảnh Thu nên nàng yên lặng chịu đựng thái độ vô lý của Thu.

Tại thư viện Vạn Hạnh, Hương thường gặp hai nam sinh viên đặc biệt ganh ghét nàng khi thấy nàng luôn tình nguyện giải đáp câu hỏi của giáo sư trong những giờ Ngữ học. Giáo sư có thiện cảm với Hương nên hai sinh viên kia ganh tức ra mặt. Họ chỉ tìm dịp nói móc cho nàng buồn. Nhưng Hương bản tính hiền hòa nên kệ

họ.

Tối hôm đó, học đã mệt, lại bức bối vì Thu giận dỗi vô cớ, Hương ra lan can đứng cho tâm hồn dịu lại dưới bầu trời lấp lánh ánh sao đêm. Nàng khoan khoái hít thở làn khí mát buổi tối, quên hết bức dọc. Bỗng tiếng chân người tiến về phía nàng khiến Hương quay lại. Lập, một trong hai sinh viên ghen ghét nàng, đang cười cười bước tới bên Hương. Muốn bỏ vào thư viện, nhưng Hương vẫn còn nuối tiếc làn gió mát và khí trời khoáng đãng nên nàng gật đầu đáp lễ rồi thản nhiên yên lặng ngắm những ánh đèn giảng mắc phía xa. Lập gọi chuyện :

- Hương học xong bài chưa ?
- Chưa, hãy còn trọn phần của Giáo sư Bình nữa.

Lập tỏ vẻ không tin :

- Hương nói đùa đấy à ? Gạo như Hương thì chắc phải xong từ lâu rồi. Chỉ có bọn tôi ngu dốt mới chưa học xong thôi chứ.

Hương nghiêm giọng :

- Xin lỗi anh, tôi không nói đùa bao giờ cả. Nhưng anh tin hay không là quyền của anh.

Bổng Lập đường đột :

- Nhà Hương ở đâu ?

Hương khó chịu, nhưng cũng xã giao đáp :

- Không xa đây lắm. Nhưng anh hỏi làm gì ?

- Hỏi để đưa Hương về, hôm nay Thu giận Hương, để tôi đưa Hương về hộ.

Hương tái mặt. Nàng không ngờ Lập có thể thốt ra những lời ấy với nàng khi anh ta không phải là bạn nàng. Nhưng nàng yên lặng quay đi, không muốn nghe thêm lời nào của con người trơ trên ấy. Nàng vừa định trở vào thư viện thì gặp Thu đi ra. Thu hất hàm hỏi Lập:

- Anh làm gì ngoài này vậy ?

Lập trơ trẽn đáp :

- Hút thuốc và nói chuyện với Hương.

Biết Thu tức, Lập càng trêu. Anh ta quay sang Hương hỏi :

- Phải thế không Hương ? Thu không tin cứ hỏi Hương sẽ rõ.

Thu nổi trận lôi đình :

87 | Thầm Lặng

- Tôi cảm anh không được thân mật với Hương kiều đó. Hương không phải là hạng người để anh trêu chọc vậy đâu. Anh mà còn đối xử bất lịch sự với Hương, anh hãy coi chừng tôi.

Lập chột dạ :

- Thôi thì thôi, chớ làm gì mà nóng vậy.

Lập biết Thu học Karaté, chặt gỗ gãy dễ dàng nên sợ bàn tay sắt của Thu lắm. Hấn vội lảng mắt.

Còn bực tức, Thu trút lên đầu Hương :

- « Cô » làm gì mà ra đây đứng hoài vậy ? Không sợ nguy hiểm à ? Có phải « cô » muốn ra đây nói chuyện với nó không ?

Hương giận lắm, nhưng cố nén vì biết tính Thu nóng như lửa. Biết cãi chính, Thu càng bực hơn, Hương không đáp, lẳng lặng trở vào thư viện.

Miệt mài với bài học, Hương quên cả thời gian. Nhìn lên đồng hồ thấy đã 9 giờ tối, nàng hoảng hốt :

- Thu ơi, đi về chưa ?

Thu vẫn giận dữ, không trả lời. Tự ái của một thiếu nữ khiến Hương không nài nỉ Thu. Nàng xếp sách vở, sửa soạn ra về.

- Hương về trước, Thu nhé.

Thu không ngừng đầu lên, cũng không trả lời câu chào của nàng.

Hương mò mẫm tìm đường xuống nhà. Phải xuống ba tầng lầu tối mịt, không một ánh đèn soi lối khiến nàng chột dạ. Bao nhiêu hiểm nguy rình rập nàng, trong những góc tối. Vốn nhát, nàng sợ ma lắm, vừa đi vừa cầu nguyện, tim đập rộn trong lồng ngực, nhưng rồi cũng qua đoạn đường nguy hiểm.

Vừa lấy xe, Hương nghĩ mà giận Thu. Anh chàng này ích kỷ thật ! Chỉ biết nhờ vả, mượn bài của mình, còn lúc hiểm nguy lại lạnh lùng bỏ rơi mình. Mọi ngày Thu vẫn dặn Hương đừng xuống thang lầu tối một mình sợ nàng ngã hoặc bị hành hung. Nhưng hôm nay tức giận đã làm mờ mắt Thu. Thu không còn thấy những nguy hiểm có thể đón chờ Hương nữa. Anh ta mặc kệ nàng về khuya một mình, chả bù cho mọi ngày, cứ nhất định đưa nàng về tận cửa rồi mới về nhà, dù nhà Thu ngay gần Đại Học Vạn Hạnh.

« Chả cần ! » Hương chắc lưỡi. « Mình tự lo cho thân mình được rồi, không cần dựa vào người khác. Nhất là khi người đó ích kỷ, hẹp hòi, nông cạn ! »

Về tới một mình, Hương cũng hơi lo. Đường Trương Minh Giảng gần Trần Quý Cáp có một đoạn tối và vắng vẻ lắm... Nhất là góc Tú Xương nổi tiếng hay trộm cướp. Đang phóng xe chạy mau Hương nghe tiếng Vespa chạy sát bên mình, rồi tiếng Lập nham nhở :

- Thu đâu rồi mà bỏ cô bé một mình vậy ? Hương không đáp, chỉ chạy mau hơn. Lập vẫn theo sát nàng, rồi thỉnh thoảng ép nàng vào lề đường khiến bánh xe nàng sát vệ đường và Hương mất thăng bằng, văng lên lề. Tà áo sau của nàng cột ở yên xe rách toạc một đường dài.

Đang điếng người vì đau đớn, bỗng một giọng nói êm ái văng lên bên tai nàng :

- Cô có sao không ?

Hương ngừng lên, vẫn chưa hoàn hồn, chỉ lắc đầu nhẹ thay câu trả lời. Bỗng Hương lặng người đi, sững sờ. Người hỏi thăm nàng không ai xa lạ, chính anh chàng « thầm lặng » đang cúi nhìn nàng trù mến. Hương bối rối vì bị bắt gặp trong một tình thế dở khóc dở cười. Nàng gượng đứng dậy. Giang vội dựng chiếc xe PC lên cho nàng. Chàng đạp thử xem có chạy được không rồi trao xe cho Hương. Hương lí nhí cảm ơn rồi lên xe đi thẳng.

Về nhà Hương càng nghĩ càng giận Thu. Thu nhỏ mọn quá ! Nếu hồi nãy mà không may đập đầu xuống đất thì có lẽ nàng đã bị trọng thương rồi ! Thu trả ơn nàng cho mượn bài suốt năm, giảng bài cho anh ta như vậy ư ? Thần tượng người hùng Hương tìm thấy nơi Thu - một ảo ảnh - nay đã vĩnh viễn sụp đổ. Nhưng cũng nhờ đó mà Hương sáng suốt hơn khi nhận định về Thu và học được một bài học về tình đời. Nàng thâm cảm ơn định mệnh đã giúp nàng tránh những nhận xét sai lầm về tha nhân.

Những ngày thi quay cuồng vùn vụt trôi qua. Thu đã làm lành cùng Hương để lợi dụng nhờ nàng giảng bài, hoặc rủ nàng học chung. Thu đã mắc phải một thói quen thật bất lợi cho Hương ! Anh ta chỉ học được khi nàng hiện diện. Còn Hương thì trái lại : nàng chỉ học được khi ngồi giữa những người xa lạ. Nhưng thấy Thu xanh xao, hốc hác sau những buổi thi Sư Phạm, nàng không nỡ bỏ rơi Thu vì sợ Thu không đủ nghị lực học thi. Lòng trắc ẩn đã thúc đẩy Hương đến thư viện học cùng Thu, mặc dầu sau đó về nhà nàng phải thức khuya học lại một mình tất cả những bài đã học cùng Thu. Lòng thương hại của Hương bây giờ hoàn toàn không pha trộn một tình cảm riêng tư nào. Cảm tình riêng với Thu đã chết sau ngày Thu chứng tỏ lòng ích kỷ của anh ta. Càng ngày Thu càng đòi hỏi Hương giúp đỡ anh ta tuyệt đối. Những giờ phút cạnh Thu là một cực hình đối

với Hương, nhưng nàng nghĩ : « Làm ơn nên làm ơn cho chót » và cố gắng chịu đựng đến hê.

Còn Thanh Giang ? Sau ngày Giang giúp Hương, chàng không lợi dụng ơn nghĩa ấy mà làm quen cùng nàng. Giang còn có vẻ tránh gặp Hương trong trường. Hương không được dịp nào cảm ơn Giang, hoặc gửi chàng một nụ cười xã giao. Một niềm cảm mến Giang mạnh nha trong lòng Hương. Giang ít nói nhưng thái độ của chàng cao thượng quá !

Ngày... tháng 7, 1969 »

Tối nay tình cờ gặp Hương trong một hoàn cảnh khó khăn, mình thương cảm quá ! Nghe Hương suýt soa vì đau, nhìn khuôn mặt tái đi của nàng, mình chỉ muốn đỡ nàng dậy, sờ sờ chỗ đau cho nàng, nhưng sao mình không dám. Nàng như một thần tượng sáng ngời mà mình chỉ dám đứng xa chiêm ngưỡng. Hương ơi, hãy hiểu cho lòng Giang. Hương nhé ! Không phải vì Giang thờ ơ lãnh đạm với Hương mà Giang không đỡ Hương dậy đâu. Chỉ vì Giang tôn thờ, kính trọng Hương mà thôi.

« Ôi ! Đau đớn thay khi nhìn mặt người yêu dấu mà mình không dám thốt lên một lời thương mến - phải,

chỉ một lời thôi - khi lời yêu thương đã sẵn đợi trên bờ môi, khi con tim đang rộn ràng nhạc khúc tình yêu! Mình phải cắn răng, quay đi, cố nén sóng lòng đang dâng trào mà giúp Hương dựng chiếc xe đang lăn lóc bên vệ đường. Hương có vẻ hồ thẹn nên mình không dám hỏi han nhiều mà chỉ lặng người đau xót nhìn theo dáng dấp nhỏ bé của nàng khuất dần nơi cuối phố.

« Hương ơi, Hương ơi, Giang tôn thờ Hương, Hương có hay ?

Ngày... tháng 9, 1969 »

Gặp Hương ở trường, mình cố tránh nàng để khỏi vô tình thốt lên những lời âu yếm đang gào thét trong tim. Có lẽ Hương ngạc nhiên về thái độ của mình, Mình thường bắt gặp ánh mắt đắm chiêu của nàng hướng về mình. Mình không muốn lợi dụng cơ hội giúp nàng tởn nọ để kết thân với nàng. Mình không muốn giống những kẻ tâm thường, giúp đỡ người để đạt một mục đích nào đó... Không, tình yêu mình dâng trọn vẹn cho Hương phải là tình yêu cao quý, bất vụ lợi.

« Đạo này có lẽ Hương đã khám phá ra mặt trái của Thu nên nàng không còn bộc lộ cảm tình đặc biệt với Thu nữa. Cả hai vẫn học chung, nhưng mình có cảm tưởng rằng đó chỉ là một thói quen, một bổn phận với Hương vì ánh mắt triu mến Hương dành cho Thu đã trở

93 | **Thầm Lặng**

nên xa vắng, lạnh nhạt.

« Có thể chứ ! Mình mừng vì Hương không nhầm lẫn về tính Thu qua bề ngoài đẹp trai của chàng ta.

Chương 5

Lan tươi cười đón, Hương ngay công giảng đường II :

- Hương ơi, bữa nay có quà cho Hương nè !

- Quà gì đây Lan ? Gớm, sao bồ có vẻ trịnh trọng thế không biết ?

Lan giơ lên một gói nhỏ, bọc giấy hoa thật đẹp với một chiếc nơ xanh xinh xắn :

- Quà sinh nhật của Hương đây.

Hương ngạc nhiên, mở to mắt :

- Sao Lan biết hôm nay sinh nhật Hương ?

- Thì Lan học bấm độn Khổng Minh chứ sao.

Hương bật cười, đập nhẹ vào vai Lan :

- Lan chỉ đùa giỡn là giỏi ! Nói thật cho mình đi, làm sao biết hay vậy ?

- Thế mới đáng là bạn chí thân của Hương chứ. Thôi, bồ thử đoán coi sao mình biết đi.

95 | Thầm Lặng

Hương cắn môi suy nghĩ :

- Ừ... Chắc bồ xem thẻ sinh viên của mình phải không?

- Thẻ sinh viên bồ cất kỹ thế, ai mà xem được.

Hương mở ví tìm chiếc thẻ sinh viên xanh nàng mang theo hàng ngày. Nhưng nàng biến sắc hốt hoảng :

- Chết chưa, chiếc thẻ mình vẫn luôn để trong ví, hôm nay biến đâu mất rồi ?

Lan giấu một nụ cười ranh mãnh :

- Hương đăng báo, hứa chuộc « theo đúng luật giang hồ » là tìm được ngay đấy mà.

Hương phụng phịu :

- Lan lúc nào cũng đùa được ! Mình đang lo muốn chết mà bồ còn cười giỡn với mình nữa !

Lan đầu dịu :

- Thôi, hay là Hương chuộc đi, mình sẽ tìm cho, Sherlock Homes Việt Nam chính là tại hạ đây. Thẻ nào, thân chủ định chuộc bao nhiêu. Sherlock Homes sẽ kiểm ra trong nháy mắt. Một... hai... ba... thân chủ nhắm mắt lại :

Hương ngoan ngoãn nhắm nghiền mắt :

- Cắm ti hí đây nhé ! - Lan dặn.

Hương gật đầu, mỉm cười.

Lan vờ làm rằm đọc thần chú :

- Úm ba la, úm ba la, abacadabra... xong rồi, thân chủ mở mắt ra xem nào !

Lan hãnh diện đưa chiếc thẻ sinh viên của Hương lên, tay kia chìa ra :

- Tiền chuộc đâu ? Tiền trao trao cháo múc !

Hương lục lọi trong ví rồi nói :

- Đây, Lan đưa tay ra mà nhận !

Lan vội vàng xoè tay ra, nhưng khi nhìn thấy vật Hương đặt vào tay mình, Lan tiu nghỉu :

- Rẻ quá, có 10 đồng, không được !

Hương đùa :

-Thám tử tài năng quá nên tiền chuộc chỉ đáng... 1 đồng, thân chủ đã trả gấp mười rồi, còn kỳ kèo nữa thì thân chủ xin lại vậy.

97 | Thầm Lặng

Lan vội giấu tay ra sau lưng :

- Thôi, thám tử nhận tạm ăn cà rem đỡ khát vậy.

Rồi Lan trao thẻ sinh viên cho Hương. Hương hỏi :

- Lan nhặt được hồi nào vậy ?

Lan hạ giọng tỏ vẻ bí mật :

- Ấy đâu phải Lan. Một kẻ lạ mặt nhặt được đấy chứ.

- Ai vậy Lan ?

- « Chàng »

Hương ngơ ngác;

- Chàng nào ?

- Thì còn chàng nào nữa ? Chàng Trương Chi « khối tình ôm xuống tuyền đài chưa tan » chứ còn ai vào đây nữa ?

Hương đỏ mặt, « À » lên nho nhỏ, Lan cười :

- Thế mà còn giả vờ hỏi.

Hương đánh trống lảng :

- Nhưng tại sao lại lọt vào tay Lan ?

- Gây cản lắm ! Bí mật quân sự ! Nhưng Lan cũng làm phước kể cho nghe, kéo người đẹp sốt ruột, tội nghiệp. « Chàng » đến bên Lan, nghiêng mình chào thật lễ phép và thỏ thẻ : « Cô bạn cô đánh rơi chiếc thẻ sinh viên, cô làm ơn trao lại hộ », rồi then thùng bỏ đi một nước. Tội nghiệp, anh chàng cũng khá đẹp trai đấy chứ, chỉ phải tội nhút nhát như thỏ đế.

Hương thắc mắc : Tại sao Giang không đưa thẳng cho mình mà lại nhờ trung gian của Lan nhỉ ?

Nhưng Hương không dám hỏi Lan, sợ Lan càng chế giễu hơn. Như đoán biết ý nghĩ của Hương. Lan tiếp :

- Chàng mắc cỡ nên phải nhờ Lan đưa hộ. Chàng sợ gặp Hương, chàng sẽ ngất xỉu vì quá cảm... tình.

Hương sực nhớ lại trước khi ra về chiều qua, nàng rút khăn tay trong ví ra lau mặt, chắc chiếc thẻ rớt ra mà nàng không hay. Hương lại ngồi ngay trên lan can lầu 3, gần cửa phòng Sử Địa Giang học. Có lẽ Giang tan học ra, tình cờ nhặt được. Hương buồn buồn tự hỏi sao số mệnh cứ run rủi cho nàng chịu ơn Giang mãi mà không cho nàng gặp dịp cảm ơn chàng.

Hè 69 êm đềm trôi... Hương được ba mẹ cho đi Nha Trang nghỉ hè một tháng.

Vốn yêu biển, Hương tha hồ vui đùa suốt ngày với sóng nước, nhặt vỏ ốc, rong biển như một trẻ thơ vô tư lự. Làn da Hương cháy nắng, nhưng nàng sung sướng đã được hưởng trọn những ngày hạ nơi « miền quê hương cát trắng » cùng trời nước bao la.

Có những hôm sóng yên, biển lặng, Hương nằm ngửa trên mặt nước, đầu gối trên phao, để thân hình bồng bênh trên sóng, mơ màng ngắm những đám mây lặng lẽ phiêu du trên vòm trời xanh ngắt, những cánh hải âu trắng muốt nhẹ nhàng lướt gió... nhiều lúc Hương có cảm tưởng mình cũng đang lơ lửng như những đám mây, những cánh chim hiền hòa kia. Đó là những giây phút tuyệt vời hạnh phúc đối với nàng. Quên mình đi để hòa hợp với vũ trụ, cảm thấy mình là một phần tử của vũ trụ, theo thuyết vô vi của Lão Tử.

Nhưng rồi những ngày hè tuyệt vời ấy cũng thoáng qua như một giấc mộng. Hương phải giã từ Cầu Đá nên thơ, Cầu Xóm Bóng hiền hòa và bãi biển nên thơ, hữu tình, để trở về thành đô hoa lệ bụi bặm. Nàng chia tay với miền biển thân yêu trong một đêm trăng thơ mộng. Đêm ấy, trần trọc mãi không ngủ được, Hương được ngắm ánh trăng 18 muện màng, huyền ảo. Và như trong mơ, Hương ra biển một mình ngắm ánh trăng bạc lấp lánh trên những đợt sóng lô xô mà thấy lòng mình chùng xuống, nuối tiếc, vẻ đẹp của biển về đêm mới

thần tiên làm sao ! Đó đúng là cảnh thiên nhiên hoàn toàn hoang sơ, thanh tịnh, không mang dấu vết phàm tục của loài người. Bãi cát phẳng phiu, nguyên vẹn chỉ in mình dấu chân Hương đêm đó. Tiếc nuôi pha lẫn với nguồn hạnh phúc được độc quyền thưởng trăng bên biển cả bao la khiến Hương ghen ngào. Thôi nhé, già từ biển cả rạt rào... Hè sau Hương sẽ trở lại !

Thủ Đức ngày... tháng 9, 1969

« Thế là mình theo học quân sự học đường đã được gần một tháng. Đời sống quân ngũ cực khổ thật, nhưng mình cố gắng luyện tập, phòng khi hữu sự. Sáng nay, huấn luyện viên khen mình là thiện xạ trong đám sinh viên Văn Khoa. Mình hãnh diện và tin tưởng tài bắn của mình mai này sẽ không vô ích. Có lẽ nhờ hình bóng Hương khuyến khích mà mình đạt được thành quả này. Mình chẳng đã nắn nót ghi tên Hương lên vành mũ của mình là gì ? Tụi bạn đọc được, cứ theo hỏi và chế giễu mình hoài, mình chỉ cười trừ. Thu không đi cùng nhóm với mình nên cũng tránh được cảnh ghen tuông của anh chàng bốc đồng này.

« Hương ơi, Giang gắng công luyện tập là vì Hương đó. Giang mong sau này sẽ dùng những kinh nghiệm này bảo vệ Hương và quê hương, đất nước của chúng

mình. Nhớ Hương nhiều...

Thủ Đức, ngày, tháng 9, 1969...

« Một nỗi buồn man mác xâm chiếm hồn mình khiến mình chán nản. Ban chiều đọc tờ nguyệt san trong câu lạc bộ, mình gặp lại bài thơ Sonnet của Felix Arvers mình thường ưa thích. Nay đọc lại bài thơ, mình càng thấm thía, tủi cho thân phận mình giống chàng trai tương tự trong thơ. Nhất là câu « Toujours à ses côtés, et pourtant solitaire ! »⁷ mô tả đúng số kiếp mình !

Niên khóa 69-70 bắt đầu với những nét nhộn nhịp thường lệ. Những tà áo màu thi đua nhau khoe sắc thắm, tung bay trong gió. Các sinh viên gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng, vui vẻ kể cho nhau nghe những mẫu chuyện vui buồn trong những hè vừa qua.

Riêng với Hương, năm nay là năm quyết định. Nàng càng phải cố gắng hơn lên để cuối năm đạt được văn bằng cử nhân Giáo Khoa. Nhất là năm nay theo học chứng chỉ Văn Chương Anh, khó hơn các chứng chỉ khác khiến Hương lo ngại. Đã chẳng có nhiều anh chị

⁷ Lãng Nhân dịch : «Vẫn trong gang tấc, mà lòng cô liêu» - «Tình Tuyệt Vọng» - Thơ Pháp Ngữ - Trang 95.

sinh viên thi mãi chúng chỉ ấy mà không đậu rồi sao ? Vì vậy Hương đi ghi cours thật đều, chăm chỉ học, đọc sách khảo cứu để mở rộng thêm kiến thức.

Thu vẫn theo sát nàng, mượn bài đều đặn. Đã nhiều lần Hương không chịu nổi những cơn giận vô cớ của Thu và định chấm dứt liên lạc với anh ta, nhưng nghĩ lại đây là năm cuối, Thu lại cần đi làm giúp đỡ gia đình nên nàng cố gắng giúp Thu trong việc học. Thu càng ngày càng tỏ ra ích kỷ, vô ơn và bay bướm. Hãnh diện vì mình luôn thi đậu cả Sư Phạm lẫn Văn Khoa, Thu vênh vang cùng chúng bạn và bắt đầu bớt thời giờ học để tán chuyện cùng các nữ sinh viên Sư Phạm. Được họ khen, Thu càng giương giương tự đắc. Hương chán nản vì thấy Thu xuống dốc quá nhanh, nhưng vì Thu luôn sống trong môi trường nịnh bợ của các nữ sinh Sư Phạm và ít theo cours Văn Khoa nên Hương đành bó tay không khuyên nhủ nổi Thu. Nàng chỉ mong niên khóa mau kết thúc để rảnh nợ với Thu.

Ngày... tháng 7, 1970,

« Chỉ còn hơn hai tháng nữa là thi ra trường. Việc học của mình khả quan. Nhưng về mặt tình cảm, mình không mấy thành thoi.

Hồi này Hương có vẻ gầy, hốc hác hơn trước và ánh mắt nàng tiềm ẩn một nỗi buồn xa xôi. Mình thương xót quá, muốn an ủi Hương nhưng không dám. Mình nghĩ mà giận Thu quá, vì Thu mà Hương cực khổ !

Cứ nghĩ đến ngày ra trường, mình lại thấy nao nao tắc dạ. Ngày đó Hương và mình mỗi người mỗi ngả, biết đến bao giờ gặp lại ? Có lẽ đành vĩnh biệt Hương, đành mất Hương trọn đời mà thôi ! Mình muốn níu cánh thời gian lại để khỏi xa Hương. Mình muốn thét lên như thi sĩ Lamartine, kêu gọi thời gian hãy ngừng lại cánh bay :

« Ô temps, suspends ton vol et vous, heures propices, suspendez votre cours ! »

Buồn ơi, chào mi !

Ngày... tháng 10, 1970

« Cầm chứng chỉ Cử Nhân Sử Địa trong tay mà mình ngỡ đang cầm một bản án khổ sai chung thân. Thôi, vĩnh biệt người tình nhỏ bé ! »

« Anh sẽ yêu thương Hương trọn đời...

Cuốn nhật ký đến đây gián đoạn. Trên trang sau, Giang chỉ vồn vện ghi lại lời bản « Et maintenant »

Tu m'as laissé la terre entière,
Mais la terre sans toi, c' est petit ⁸

Cùng câu thơ nổi tiếng của thi sĩ Lamartine

« Un seul être vous manque, et tout est dépeuplé » ⁹

Rồi kế tiếp là những trang giấy trắng hoang vắng...
Đời Giang lúc đó không còn gì đáng chú ý đề ghi lại
nữa !

Gần cuối cuốn vở, một đoạn nhật ký khác được tiếp
tục.

Cần Thơ ngày... tháng 4, 1972

« Ôi ! Sung sướng quá ! Ta ngỡ mình đang sống trong
mơ. Nhưng không, đó là sự thật, một sự thật nhiệm mầu
không bao giờ mình dám mơ tưởng đến ! Thu Hương
mà mình ngỡ đã phải vĩnh biệt trọn đời đã hiện về cùng
mình sáng nay, lộng lẫy như một tiên nữ.

« Sau suốt hai năm trường xa cách, mình vẫn luôn
luôn tưởng nhớ tới Hương, và tình yêu mình dành cho

8 Tạm dịch : «Em để lại cho anh trọn trái đất này, Nhưng
vắng em trái đất sao quá nhỏ bé !

9 Tạm dịch «Chỉ thiếu một bóng hình mà tất cả đều hiu
quạnh»

Hương không lúc nào phai nhạt. Càng xa Hương, mình càng nhớ Hương nhiều thêm. Mỗi tình đầu cũng là tình cuối mình trọn vẹn dành cho Hương. Không một hình bóng nào có thể thay thế Hương trong tim mình. Cần Thơ không thiếu gì các thiếu nữ duyên dáng, nhưng sao mình vẫn đứng dừng.

« Mình tưởng đã yên phận khi xin đổi về tỉnh để có quên mỗi tình câm lặng, nhưng Hương lại xuất hiện, khuấy động tâm tư mình. Lòng mình tung bừng mở hội khi Hương tha thướt bước vào Văn Phòng Văn Khoa. Lúc đầu mình tưởng là ảo ảnh, nhưng rõ ràng không thể nhầm lẫn được, đúng là Hương của mình đây mà ! Hương có vẻ vội vã, chỉ nói vài câu về chuyến xuống Cần Thơ tuần tới của nàng với cô Mai, thư ký, rồi đi ngay. Hương đi rồi, mình ngẩn ngơ luyến tiếc... Nhưng Hương dạy cho Văn Khoa Cần Thơ, còn thiếu gì dịp gặp lại nàng.

Hình ảnh dịu dàng của Hương với nụ cười trẻ con muôn thừa sẽ ru mình vào mộng đêm nay.

Cần Thơ, ngày... tháng 4, 1972

« Sáng nay, Hương lại đến văn phòng Văn Khoa điều chỉnh thời khóa biểu cho suốt tháng. Từ tuần sau, nàng sẽ xuôi Cần Thơ mỗi tuần một lần, sung sướng thay! Nàng có vẻ ngỡ ngàng khi thấy mình ngồi bàn giấy

thư ký Đại Học Đường thay ông Văn. Khi Hương nói chuyện với cô Mai trông coi thời khóa biểu, mình say sưa ngắm nàng. Hương đẹp ra nhiều, với suối tóc óng ả buông xõa sau lưng. Nàng như đóa hoa mới nở, tươi mát trẻ trung hơn bao giờ. Nụ cười duyên với má lúm đồng tiền vẫn không thay đổi.

Hương vẫn còn giữ trọn vẻ vô tư ngày nào !

Hương ngượng ngùng khi nhận ra mình. Nhưng nàng cố lấy vẻ tự nhiên, nhoẻn miệng cười, chào vị Giáo sư già đang ngồi trước mặt mình :

- Thưa bác ạ.

- A, cô Hương. Cô có nhắn giùm ông Trưởng Phòng lát nữa tôi sẽ về gặp ông không ?

Hương lễ phép :

- Dạ thưa bác, cháu vừa nhắn rồi ạ.

- Tốt quá, cảm ơn cô nhé.

- Dạ, cháu không dám ạ. Xin phép bác, cháu đi trước ạ.

Hương thoăn thoắt bước ra cửa. Nhưng âm thanh líu lo của giọng nói của nàng vẫn còn vọng vẳng đâu đây.

Buổi trưa, khi cô Mai đưa thời khóa biểu tuần tới cho mình ký, mình choáng váng khi đọc tên « Bà Hương » trong đó. Ôi ! Có thể như thế được sao ? Hương đã có gia đình ? Vô lý ! Có gia đình sao nàng có thể đi Cần Thơ hàng tuần để giảng dạy ? Mình phải tìm hiểu thêm về vụ này mới được.

Cần Thơ, ngày... tháng 5, 1972

« Tuần này, Hương lại xuống Cần Thơ từ thứ bảy tới thứ hai như thường lệ. Trong khi nàng gặp cô Mai - hình như nàng tránh không nói chuyện với mình thì phải - mình có để ý ngón tay áp út của Hương ! Khi nàng đưa tay lên vuốt tóc, mình thấy rõ ràng chiếc nhẫn oan nghiệt bằng vàng quanh ngón tay ấy như một biên giới ngăn cách mình và Hương. Thế là hết ! Hy vọng vừa bùng lên đã sớm tàn ! Hương ơi, đời Giang này kể như vô vọng. Lẽ sống mà Giang bám víu vào đã bị chiếc nhẫn nhỏ bé kia tàn nhẫn phá tan !

Cần Thơ, mùa thi 72

« Văn Khoa Cần Thơ nhận nhip sửa soạn cho những ngày thi sắp tới. Nào là ghi danh thi, nào là xếp thời khóa biểu khiến mình bù đầu bận rộn. Các Giáo sư đã gửi đề thi về Văn phòng, nhưng sao đề thi của Hương chưa thấy nhỉ ? Sắp hết hạn trao đề thi rồi.

Mấy hôm nọ, Giáo sư Khoa Trường khen Hương không tiếc lời :

« Chị Hương là ngôi sao sáng trong ban Anh Văn, anh Giang ạ. Được chị ấy giúp năm nay, các sinh viên mừng lắm. Sinh viên không ngớt lời khen ngợi cách giảng dạy hấp dẫn của chị Hương - Anh trưởng lớp kể cho tôi nghe rằng nhiều sinh viên đã buột miệng khen thẳng với chị Hương : « Cô có giọng nói dễ thương quá! « Cô giảng bài hay quá, tụi em thích lắm » v.v...

Mình nghe Giáo sư Khoa Trường khen mà khoan khoái trong lòng. Muốn tìm hiểu thêm về Hương, mình vội hỏi :

- Thưa ông Khoa trưởng. Giáo sư Hương tốt nghiệp ở đâu về đây ạ ?

- Xong cử nhân Văn Khoa Sài gòn, chị Hương được học bổng đi Hoa Kỳ. Vừa hồi hương năm nay là chị được các Giáo sư cũ giới thiệu cùng tôi. Các Giáo sư hết lòng khen ngợi chị Hương về phương diện khả năng cũng như lương tâm nghề nghiệp.

Mình mỉm cười sung sướng. Hương ơi ! Giang hãnh diện về Hương nhiều, nhiều lắm !

Đọc đến đây, Hương không nín cười nổi. Nàng nhớ lại một lá thư tình nghịch nàng viết cho Lan sau buổi nói chuyện đầu tiên với Giang. Nếu Giang biết, chắc anh chàng không sung sướng nhiều như vậy đâu :

Cần Thơ, ngày... tháng 5, 1972

Lan mến,

« Kỳ xuống Cần Thơ này ly kỳ, lâm ly bi đát lắm Lan ơi ! Nín thở heng, Hương kể Lan nghe. Chuyện này bí mật, phải thầm thì vào tai mới được cơ. Lan lắng tai nghe Hương nói nhỏ nhé :

« Mới ra khỏi cổng khu tiếp trú dành cho giáo sư thỉnh giảng thì số mệnh xui khiến Hương gặp « người xưa » (anh chàng thầm lặng ý mà) đi từ phía trái tới, cũng hướng về Văn phòng Văn Khoa. Nhưng Hương tảng lờ, không chào hỏi anh ta chi cả. Và khi Hương vừa vào Văn phòng thì anh chàng cũng về tới nơi (trời mưa phùn lất phất, lãng mạn đáo để !). Anh ta vòng ra sau bàn giấy, có vẻ chờ đợi và bối rối lắm. Có lẽ ông Khoa Trưởng có dặn anh chàng rằng tuần này Hương sẽ mang đề thi tới. Nhưng Hương tỉnh bơ, hỏi cô thư ký cho mượn cái máy kẹp để kẹp những đầu bài thi lại thành từng tập. Xong xuôi, Hương mới ra « thỏ thẻ » giọng oanh vàng :

- Xin lỗi ông, làm ơn cho tôi gửi đầu bài thi ạ !

Anh chàng ngừng lên, không đáp (cảm động đến nghẹn lời ! Tội nghiệp !) vẫn bối rối lắm. Thực ra thì Hương cũng thấy « quê quê » vì bị bắt buộc phải nói chuyện với anh chàng trước. Hương vội tiếp cho đỡ ngượng :

- Đây là đầu bài thi khóa 2. Còn đây là đề thi khóa I, xin ông cho quay ronéo hộ 40 bản cho vừa số thí sinh. Còn bài thi cours 4 2 4 và 4 2 6 tôi đã quay sẵn, kẹp sẵn thành từng tập rồi và gửi đủ số bản đầu bài. Nhưng phong bì của tôi nhỏ quá, xin ông cho xin phong bì để tôi niêm phong đầu bài ạ ! (Thực ra Hương không nói lưu loát mấy vì vẫn thấy quê quá trời !)

- Phong bì ạ ? Vâng, thưa giáo sư có.

Anh chàng mở ngăn kéo, lôi ra một xấp phong bì (quá nhiều !), vẫn bối rối lạ thường. Hương biết vậy vì anh chàng quên cả mời Hương ngồi, dù Hương cần phải viết phong bì. Hương cố gắng « tỉnh bơ », nói « xin phép ông » rồi ngồi xuống, lấy bút nguyên tử đỏ của anh ta trên bàn và ghi rõ môn thi ngoài hai phong bì. Xong Hương gập lại kỹ càng.

- « Cô Mai ơi, xin cho băng keo nhé ! »

Anh chàng lạc cả giọng đi (Buồn cười quá đi mất ! Đúng là anh chàng nhút nhát !) Rồi anh ta tự tay lấy băng keo dán phong bì cho Hương. (Hương trao phong bì cho chàng ta với vẻ hơi trịch thượng. Hương viết xong, đặt phong bì lên mặt bàn mà không nói năng chi cả). Anh chàng biết bốn phận mình nên cũng lẳng lặng dán. Nhưng loay hoay cuống quýt sao mà băng keo dính vào nhau, khiến anh ta chặc lưỡi, thở dài ngao ngán, đến tội nghiệp ! Dán thì không thẳng gì cả, cộm lắm cơ. Anh chàng dán xong, Hương lấy lại hai phong bì để ghi tên Giáo sư phụ trách. Anh chàng cắt cả bốn phong bì vào hồ sơ.

Sực nhớ ra, Hương vội nói : « Xin phép ông... » rồi lấy lại chiếc phong bì đề thi khóa II để gửi cho Giáo sư Khoa trưởng, kéo có vẻ vô lễ quá. (Khổ quá ! Làm tình làm tội anh chàng đến thế là cùng !) Nhận thấy anh ta cực cùng rồi, Hương sợ anh chàng quên nên phải nhắc lại : « Thưa ông, đây là đề thi khóa II cho cả ba cours, tôi để cả trong một bao thư, có ghi rõ ở ngoài, còn đây là đề thi khóa I cần quay ra 40 bản. Xin ông cho quay ra giùm ». Anh chàng ngơ ngẩn, hỏi như người mất hồn : « Thưa Giáo sư, đề thi này có quay không ạ? » và chỉ vào đề thi khóa II. Hương phì cười, nhưng cố nín và nói : « Không ạ, đó là cho khóa II thì đề kỳ II hãy quay. » Anh chàng càng quẽ tợn và yên lặng cắt các bao thư đi. Theo phép lịch sự. Hương cảm ơn anh ta. Anh

chàng lấp bắp những gì không rõ...

« Chào ông. » Hương quay ra đi thẳng.

Sau khi Hương về Sài gòn, vừa gặp nàng, Lan đã vội trách :

- Gớm, sao bồ châm chọc anh chàng thỏ đế đến tội nghiệp ! Dù sao người ta cũng đã một thời mê mết vì mình, bồ nữa nào chọc quê anh ta vậy ?

Hương chỉ cười :

- Mình đâu cố ý, Lan ạ. Tại anh chàng cứ cuống quýt lằng xằng, quên cả trời đất nên mình mới phải dặn kỹ về đầu bài thi đấy chứ.

Lan lắc đầu, vẻ mặt là lạ, buồn xa vắng.

Hương ngạc nhiên, định hỏi duyên cớ, nhưng nàng lại thôi không tò mò về chuyện người khác làm gì, dù người đó là bạn thân của nàng. Lan gượng cười :

- Mình đi ciné không Hương ? Ở Rex đang chiếu « Le Docteur Jivago » hay lắm, chúng mình đi xem nhé. Lan mời Hương, chịu không nào ?

Tan phim, thấy mắt Lan đỏ hoe, Hương hỏi :

- Lan khóc đấy à ?

- Ủ, mình tội nghiệp vợ Bác sĩ Jivago quá. Hết lòng thương chồng mà ông ta cứ dửng dưng, không đếm xỉa gì đến tình yêu của nàng, chỉ chạy theo Lara, một thiếu phụ có một quá khứ không đẹp.

Hương ngạc nhiên nhưng không hỏi thêm. Đạo này Lan có vẻ thay đổi nhiều, đa cảm chứ không cười đùa như trước nữa. Hay Lan đã vướng vào vòng tình ái ?

Cần Thơ, ngày... tháng... năm 1972

« Tuần trước, các lớp của Hương thi cuối năm. Văn phòng đã gửi giấy mời Hương xuống coi thi, và sáng nay, Hương đến gặp cô Mai.

- Cô làm ơn cho tôi xác nhận về việc xuống coi thi kỳ này nhé.

- Vâng, vậy là Giáo sư sẽ coi thi ngày 16-5 hồi 9 giờạ.

- Có thể dời lại 10 giờ được không cô ? Thứ năm tôi dạy suốt ngày nên sáng thứ sáu nếu tôi đi chuyến xe Đức Hiệp đầu tiên, thì ít nhất cũng phải 10 giờ mới tới Cần Thơ.

- Dạ được, tôi sẽ sửa lại từ 10 giờ đến 12 giờ.

- Cám ơn cô nhiều.

- Dạ không có chi, thưa Giáo sư.

Vừa bước được mấy bước, Hương quay lại :

- Cô Mai ơi, phiền cô năm tới sửa lại trong thời khóa biểu là « Cô Hương » thay vì « Bà Hương » nhé. Các sinh viên cứ cười, gọi tôi là « bà » Hương hoài.

- Dạ, chúng tôi sẽ sửa lại.

Nghe lời Hương, mình sững sốt. Vậy Hương chưa có gia đình. Thế mà mình cứ ngỡ... Nhưng tại sao nàng lại đeo nhẫn cưới nhĩ ? Mình phải dò hỏi mới được.

Niềm vui dâng tràn trong tim, hy vọng bùng sống dậy...

Cần Thơ, ngày... tháng... năm 1972

Thì ra thế, Hương thực chưa lập gia đình. Một cô bạn học cũ ở Văn Khoa mới xuống Cần Thơ chơi cho mình biết tin về Hương.

Mình đang ngồi thơ thẩn tại bến Ninh Kiều, gửi hồn về thành đô thăm Hương, bỗng nghe tiếng gọi : « Giang! Giang !» . Quay lại, mình nhận ra Lâm, một bạn đồng học cũ, Lâm đi cùng một thiếu nữ mặt quen quen, mình ngờ ngợ, nhưng không nhớ là ai. Lâm tươi cười, vồn vã

« Lâu ngày không gặp Giang. Đạo này mạnh giỏi chứ ?
Trông Giang vẫn như xưa, chẳng khác tí nào. À quên,
đề mình giới thiệu nhé - chị Lan, chị họ mình. Giang,
bạn học cũ của em.

Mình ngả đầu chào :

- Hân hạnh được biết chị.

Mình chợt nhớ ra cô Lan là bạn thân của Hương nên
vội nắm lấy cơ hội tìm hiểu thêm về Hương. Sau vài
câu chuyện xã giao tế nhị đề cập đến việc Hương dạy
học tại Đại Học Cần Thơ. Lan tươi cười nói :

- Hương chịu khó lắm, anh Giang ạ. Hương đi dạy
nhiều nơi lắm.

Mình hỏi dò, cố ý dùng chữ « Bà » Hương trong câu
hỏi xem phản ứng của Lan ra sao :

- Thưa chị, « Bà Hương » đi dạy nhiều nơi ở Sài Gòn
mà tuần nào cũng xuống Cần Thơ thứ bảy, về Sài Gòn
sáng sớm thứ hai, chắc mệt lắm nhỉ ?

Lan vội cải chính :

- Hương chưa lập gia đình anh ạ. Hương đeo nhẫn để
tránh những trường hợp các cậu sinh viên thấy Hương
trẻ lại « vương vấn tơ lòng » ấy mà... Hương dạy nhiều,
nên mệt thật đấy, nhưng yêu nghề, thương các sinh viên

nên hết sức tận tâm giảng dạy. Hương khen nữ sinh viên Văn Khoa Cần Thơ dễ thương, mộc mạc, vì thế nên Hương chịu khó đi Cần Thơ hoài đó.

Ôi ! Sung sướng thay ! Hạnh phúc thay ! Hương vẫn còn độc thân. Mình vẫn có quyền xây mộng...

Hương vừa ngồi coi thi độ 15 phút, Giang đi ngang cửa phòng thi, vẻ mừng vui hiện rõ trên nét mặt Giang khi chàng thấy nàng hiện diện trong phòng. Giang quay đi, giấu một nụ cười sung sướng. Nhưng nụ cười ấy không thoát khỏi mắt Hương. Bất giác Hương mỉm cười, tim nàng rộn lên một niềm vui khó tả.

Trong số thí sinh thi môn Sử, có hai thí sinh đi thi cầu may. Chỉ nửa tiếng sau, họ xin ra về vì không làm được bài và thú nhận với Hương rằng họ không kịp học, chỉ đi thi thử mà thôi. Họ năn nỉ và xin Hương cho họ xóa tên trong danh sách và được coi như vắng mặt. Nhìn gương mặt sợ hãi, tái xanh của hai cô sinh viên nhỏ bé, Hương mỉm lòng, cho họ ra về. Nhưng khi Hương hỏi giấy góp bài thi, hai cô xấu hổ vì không làm được chút gì nên không dám góp.

Hương tiếp tục coi thi và suy nghĩ miên man. Hương thương hại hai cô sinh viên bỏ cuộc. Nàng bỗng sực

nhớ hình như luật lệ trường quy buộc thí sinh góp giấy trắng khi không làm được bài. Không biết ở Cần Thơ có đòi hỏi như vậy chăng ? Biết hỏi ai bây giờ ? Chỉ có Giang, thư ký hội đồng thi trong phòng gần đó là có thể hỏi được mà thôi. Đành kêu cứu với Giang vậy.

Hương tiến ra phía cửa, vừa coi thi, vừa chờ đợi Giang đi qua. Một lát sau, Giang đi ngang, nhìn vào phòng nàg, Hương vội tiến ra, nở một nụ cười ngượng nghịu :

- Xin lỗi ông, làm ơn cho tôi hỏi thăm một việc được không ạ ?

- Dạ, xin Giáo sư cứ hỏi. (Gồm, giọng anh chàng điệu ghê !)

- Thưa ông, có hai sinh viên xin về và tôi cho phép họ ra về không góp bài. Như thế có phạm luật trường thi không ạ ?

Giang tỏ vẻ suy nghĩ :

- Dạ... thưa Giáo sư, thường thì bắt họ góp giấy trắng để sau họ không có cớ khiếu nại là mất bài của họ... Nhưng chắc không sao đâu ạ, vì chính Giáo sư làm giám thị và ghi vào biên bản.

- Vâng, tôi đã ghi rõ là hai sinh viên đó bỏ cuộc,

không có bài, không có điểm rồi.

- Dạ, thế thì tốt lắm ạ.

- Cảm ơn ông nhiều nhé.

Giang lễ phép :

- Dạ, không có gì ạ.

Rồi chàng rào bước đi quanh các phòng thi khác.

Chiều hôm ấy, vừa tan buổi thi, trời bỗng đổ mưa tầm tã. Hương đã ngỏ ý với văn phòng là nàng sẽ chấm bài thi ngay nên Giang lại phòng thi mời nàng sang Văn Phòng Hội Đồng thi chờ chàng kiểm số bài thi và trao cho nàng biên bản. Thấy Hương không có áo mưa, Giang vội đưa áo của chàng cho nàng và mời :

- Xin mời Giáo sư ạ.

Ánh mắt Giang âm áp, trù mên và thành khẩn xiết bao ! Hương mắc cỡ, khoát tay từ chối :

- Thôi, cảm ơn ông, tôi không cần đâu ạ.

Nàng dùng chiếc xách tay che đầu, bước mau sang văn phòng đặt tại dãy nhà kế bên.

Sau khi ký biên nhận bài thi, nàng lên xe của Viện Đại Học Cần Thơ, chờ các Giáo sư khác cùng về khu Tiếp Trú. Nàng ngạc nhiên khi thấy Giang cũng thu xếp hồ sơ, cùng Hội Đồng thi trở về Văn Phòng khoa cạnh khu Tiếp Trú, thì ra tất cả đều đi cùng một chuyến xe.

Hương có ý chọn một chiếc ghế đơn để khỏi ngồi chung với người khác. Giang bước lên xe đầu tiên. Chàng nhìn chiếc ghế kép ngang hàng với Hương, định ngồi xuống đó, nhưng sau lại tề nhị chọn chiếc ghế hàng trên cho Hương đỡ lúng túng. Trên đường về, Giang có vẻ yêu đời lắm, chàng nói chuyện huyên thuyên với một anh bạn phụ khảo cùng khoa. Lần đầu tiên Hương thấy Giang nói chuyện nhiều như hôm nay. Có lẽ niềm vui khiến Giang cởi mở hơn.

Xe ngừng tại Văn phòng Khoa cho Hội đồng thi xuống. Trước khi xuống xe, Giang nhìn Hương và hơi mỉm cười và gật đầu chào. Lời chào của Giang khá bất ngờ khiến Hương chỉ kịp gượng cười đáp lễ. Nàng ngượng ngùng khi phải giao thiệp cùng Giang, khi cặp mắt chan chứa thương yêu của chàng còn theo đuổi nàng mãi. Hương băng khuâng, tự hỏi sao nàng thật bạo dạn trước đám sinh viên mà lại thẹn thùng trước ánh mắt tha thiết của Giang. Nàng tự trách mình chưa đủ bản lĩnh của một giáo sư và tự nguyện sẽ cố gắng tự nhiên hơn khi giao thiệp với Giang trong tương lai.

Sáng hôm sau, vừa đến phòng thi, Giang đã tươi cười đón nàng ngay :

- Thừa giáo sư, sáng thứ hai giáo sư về Sài Gòn phải không ạ ?

- Thừa vâng.

- Vậy xin giáo sư trao bài thi lại cho giáo sư phụ tá khoa trưởng tối chủ nhật ạ.

Suốt buổi sáng ấy, Giang đi qua đi lại trước phòng thi của Hương nhiều lần. Chàng có vẻ mạnh dạn hơn trước và thỉnh thoảng lại mỉm cười khuyến khích nàng khi thấy nàng nức nội, cầm xấp giấy phe phẩy. Giang đã dám nhìn thẳng vào mắt Hương với ánh mắt tuy thâm lặng, nhưng bộc lộ rất nhiều, khiến Hương băng khuâng rung động.

Trên chuyến xe về Văn Phòng Khoa và khu Tiếp Trú - chuyến xe cuối cùng đưa Giang và Hương về cùng một địa điểm. Giang có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày. Chàng chỉ ngồi đọc báo mà không cười nói với bạn nữa. Hương yên lặng ngắm cảnh đồng ruộng dọc Đại lộ Nguyễn Viết Thanh, thả hồn mơ về một cuộc sống êm đềm nơi thôn dã, hưởng làn không khí trong lành của miền quê, Hương ước ao được ở hẳn Cần Thơ, lập nghiệp nơi thành phố hiền hòa này. Nhưng nàng biết ba

mẹ không bao giờ cho nàng đi xa, ở riêng một thân một mình như vậy. Sống gần thiên nhiên, bên những dân quê mộc mạc là nguyện vọng của Hương. Nhưng đó chỉ là một giấc mơ viễn vông tuy trong tầm tay của nàng và rất dễ thực hiện. Hương nhè nhẹ thở dài... Sợi dây tình cảm gia đình quá chặt chẽ đã buộc chặt cuộc đời nàng với thành đô hoa lệ Sài Gòn rồi !

Xe ngừng trước Văn Phòng Văn Khoa, Giang bịn rịn không muốn xuống. Chàng chậm rãi bước xuống khỏi chiếc mini bus, chăm chăm nhìn Hương như muốn nói điều gì. Hương mỉm cười an ủi, gật đầu chào Giang. Nàng nao nao nhìn theo bóng Giang lui thủi, thờ thẩn bước vào Văn phòng, thở dài tội nghiệp.

Vừa về đến Sài Gòn, Hương vội xem lịch trình thi và gọi điện thoại ngay xuống Cần Thơ, Nàng vừa sức nhớ ra rằng tối hôm trước, Ông Khanh phụ tá đi gấp quá nên nàng chỉ kịp trao bài thi và biên bản cho ông rồi quên ký tên trong đó.

Nàng quay vội số điện đàm liên tỉnh :

- Alô, Bưu Điện, phòng điện đàm liên tỉnh,
- Xin cô làm ơn cho liên lạc với Cần Thơ số 22.202 ạ,

- Số Sài Gòn bao nhiêu ?

- Dạ, 97684.

- Được rồi, cô bỏ máy xuống đi, chút tôi kêu lại nhé !

- Cảm ơn cô !

Hương hồi hộp chờ đợi. Khoảng 15 phút sau chuông điện thoại reo vang. Hương run run nhắc ống, nói :

- Alô...

- Sài Gòn 97684 phải không ?

- Dạ phải.

- Có Cần Thơ nhé.

- Alô... Alô... Alô...

Những tiếng rè rè khiến Hương không nghe rõ đầu dây kia nói gì. Rồi tiếng máy được bỏ xuống đầu dây bên kia vang động trong ống nghe. Hương gọi cô điện thoại viên :

- Xin cô làm ơn cho xin lại số 22.202 Cần Thơ ạ. Tôi có vừa gọi nhưng không liên lạc được vì máy không nghe rõ.

- Số Sài Gòn 97.684 phải không ?

123 | Thầm Lặng

- Dạ phải.

Lại những giây phút chờ đợi căng thẳng. Một lần nữa chuông điện thoại reo vang.

- A lô, Sài gòn 97.684 phải không ? Có Cần Thơ.

Hương vội hỏi :

- Alô, Cần Thơ, có phải Văn phòng Văn khoa đây không ạ ?

- Dạ phải.

- Xin làm ơn cho tôi nói chuyện với giáo sư Khoa trưởng. Tôi là Thu Hương.

Một giọng nói quen thuộc, ấm áp vang lên trong ống nghe :

- Dạ, Giáo sư Khoa trưởng đang bận coi thi ở Khu Cái Khế, chiều tôi mới về.

- A, ông Giang đây phải không ạ ?

- Vâng.

- Tôi có một việc cần thưa lại với Giáo sư Khoa trưởng, nhưng Giáo sư vắng mặt, vậy ông giải quyết hộ được không ạ ?

- Dạ, xin Giáo sư cứ nói.

- Sáng nay, trên đường ra phi trường tôi mới nhớ ra rằng tôi quên ký hai biên bản điểm. Như vậy có sao không ông ?

- Dạ, chắc không sao đâu, thưa Giáo sư.

- Xin ông công bố kết quả thi cho sinh viên càng sớm càng tốt, kéo họ mong, tội nghiệp, ông nhé ! Ngoài ra, xin ông làm ơn thu hộ những quyển sách tôi cho sinh viên mượn năm nay để năm tới cho các sinh viên khác mượn.

- Vâng, thưa Giáo sư, tôi sẽ lo việc đó.

- Cám ơn ông nhiều.

- Dạ, đâu có gì ạ.

- Thôi kính chào ông, nhé. Xin ông nhớ thưa lại Giáo sư Khoa trưởng hộ tôi.

- Vâng, tôi sẽ thưa lại. Kính chào Giáo sư ạ.

Hương đặt ống nói xuống. Mặt nàng nóng bừng vì cảm động. Định mệnh lại xui nàng nhờ Giang một việc nữa để rồi lại mang ơn. Nàng tự trách mình quá sơ ý, gây ra biết bao phiền hà trong công việc.

Bận rộn với công việc coi thi, chấm thi tại Nha Trang trong suốt một tuần, Hương vừa về nhà, ba nàng đã báo tin ngay :

- Người của Đại Học Cần Thơ đến tìm con hai, ba lượt để ký biên bản gì ấy mà. Ba bảo họ để lại đây, chiều nay đến lấy, nhưng họ không chịu. Ba đã hẹn ông thư ký khoảng 7 giờ tối nay lại, con sẽ có nhà.

Hương thắc mắc :

- Ba có nghe họ nói biên bản gì không ạ ?

- Ông thư ký bảo là biên bản thi.

- À, đúng rồi ạ. Con quên ký hai tờ biên bản điểm, chắc văn phòng gửi lên cho con ký đấy ạ.

Ba chép miệng, lắc đầu chê trách sự lơ đãng của Hương.

Cơm nước xong, chưa 7 giờ chuông cửa đã reo vang. Hương nhìn qua cửa sổ xem ai thì thấy Giang dẫn xe mobylette vào sân, gượng cười xã giao với dì Hai giúp việc ra mở cửa cho chàng.

Em Hương vội chạy vào báo tin :

- Ông thư ký Cần Thơ đến đây, chị Hương ơi.

Hương chạy đi khoác chiếc áo dài, trang điểm qua loa rồi lên phòng khách gặp Giang.

Khi Hương bước ra phòng khách, Giang đang khép nép ngồi trên chiếc ghế salon dài, ngắm nghía mấy tờ biên bản chàng đang cầm trong tay, vẻ mặt nghiêm trọng và dăm chiêu. Hương vồn vã :

- Chào ông, tôi xin lỗi đã làm phiền ông nhiều quá. Tôi đi Nha Trang chấm thi vừa về chiều nay. Tại tôi sơ ý quá, không ký tên nên ông phải cực nhọc đến hai ba lần.

Giang đứng lên, lễ phép :

- Dạ, có gì phiền đâu ạ. Xin gửi Giáo sư...

Hương nhận lấy những tờ biên bản.

- Xin mời ông ngồi chơi, chờ tôi vào bàn ký một chút nhé !

- Vâng.

Khi trở ra, thấy Giang vẫn ngượng ngùng, Hương vội nói :

- Mời ông ngồi chơi, dùng nước ngọt đã. Nước đã pha rồi, xin mời !

Giang từ chối :

- Dạ thôi, xin phép Giáo sư, vì ngày mai tôi phải về Cần Thơ rồi nên tôi mới lại đây buổi tối, phiền Giáo sư.

Nói xong, Giang tần ngần giây phút, mặt đỏ bừng, định nói điều gì nhưng lại thôi. Chàng bước ra cửa.

Hương tiễn Giang ra cổng, tự tay mở cổng cho chàng.

Trong khi đợi Giang dắt xe ra, Hương lại xin lỗi lần nữa :

- Xin lỗi ông, tôi vô ý quá, khiến ông phải đi những mấy lần.

Giang mỉm cười :

- Thưa không có gì đâu ạ !

Ra khỏi cổng, Giang chào Hương một lần nữa :

- Kính chào giáo sư ạ.

Rồi chàng nhẹ nhõm nhảy thoát lên xe, đạp đi một cách thơi thới. Niềm vui chấp cánh cho chàng lâng lâng yêu đời.

Hương lững thững trở vào, nghĩ lại buổi nói chuyện ngắn ngủi vừa qua mà trách mình quá vô tình, không chúc Giang về Cần Thơ bình yên, vui vẻ khi chàng tỏ vẻ tần ngần chờ đợi một lời chúc lành nơi Hương. Thật ra thì nàng bối rối khi gặp Giang nên quên cả phép lịch sự.

Hương quay số điện thoại của Lan rồi chờ đợi :

- Alô, Lan đây phải không ? Dạo này mạnh giỏi chứ ?

- A, Hương ! Lâu quá mới nghe « giọng oanh vàng » của bồ. Mình vẫn khỏe. Dạo này bồ có chuyện gì lạ không ?

- Nhiều chuyện lắm, kể sao cho xiết !

- Thế thì bồ tạm kể những tin « sốt dẻo » trước vậy.

- Có chuyện này hay lắm, đồ bồ biết chuyện gì ?

- Chuyện gặp « hoàng tử của lòng em » phải không ?

Hương bật cười :

- Ừ ừ, không phải.

- Vậy thì có cậu bé sinh viên nào thờ thần vì cô giáo như vụ anh chàng Tuấn dạo nọ chứ gì ?

- Lại càng không phải nữa.

- Chuyện gì bồ nói đại đi mà, cứ úp úp mở mở, người ta nóng ruột muốn chết hà !

Hương buông từng tiếng cho thêm vẻ trịnh trọng :

- Chuyện... Thanh... Giang...

- À, lại chuyện « người tình thầm lặng muôn thuở » của Hương chứ gì ?

Hương làm bộ giận dỗi trêu Lan :

- Bồ chọc tôi heng ! Tôi không kể bồ nghe nữa đâu.

Lan cuống quít :

- Thôi mà, đùa một tý mà bồ đã giận rồi. Tại hạ xin chịu tội rồi ạ ạ...

Lan kéo dài giọng khi nói chữ ạ, khiến Hương phì cười. Nàng nhí nhảnh :

- Bồ biết không ? Giang vừa ở nhà tôi về.

Lan suýt soa :

- Chao ơi ! Sao mà thơ mộng thế không biết.

- Hôm qua anh chàng tới nhà mình thì mình còn ở Nha Trang chấm thi. Ba mình bảo anh ta để lại tờ biên

bản, hôm nay trở lại lấy, nhưng anh ta nằng nặc từ chối, định viết giấy để lại nữa.

Lan reo lên :

- Đích thị anh chàng này giả vờ để được gặp mặt Hương đấy. Chứ gặp ông cụ của chính Giáo sư mà không dám đưa biên bản thì còn tin ai được nữa ? Anh chàng muốn gặp bồ cho đỡ nhớ nên lấy cớ để hôm nay trở lại đó.

Hương yếu ớt cãi :

- Chắc không phải đâu. Anh chàng gặp mình có ích gì đâu ?

- Thì cứ nói chuyện chơi cho đỡ nhớ chứ còn làm gì nữa ?

Hương « à » lên nho nhỏ. Lan nói cũng có lý. Có lẽ ngoài vấn đề trách nhiệm, Giang cũng cố ý gặp Hương vì sau khi Hương gửi lại biên bản thi, Giang có vẻ ngập ngừng muốn nói điều gì khác nữa.

- Thế nào, Hương đã chịu lời giải thích của mình có lý chưa ?

- Chịu rồi, góm bồ mà nói thỉ lúc nào mà chẳng có lý. Lan này, sáng mai bồ lại nhà mình sớm, tụi mình đi ăn sáng ở ngõ Casino đi, mình mới lĩnh lương nên « xu

hào » rùng rình.

Lan reo lên :

- Thế thì nhất rồi còn gì. Mình hoan nghênh cả hai chân lẫn cả hai tay.

- Sáng mai nhớ 8 giờ đến mình nhé. Cho mình gửi lời kính thăm hai bác.

- Cám ơn Hương, mình cũng gửi lời kính thăm hai bác. Mai gặp Hương nhé,

Cần Thơ, ngày... tháng 6, năm 1972

« Qua bao gian nan, tìm gặp Hương vô ích, tôi qua mình gặp Hương ngay tại biệt thự nàng ở. Mình sung sướng đến nghẹn lời khi được nàng tiếp tại nhà lần đầu. Những năm còn học Văn Khoa Sài gòn, mình bao lần đi qua ngôi biệt thự cửa đóng then cài mà đau xót, buồn tủi và không bao giờ dám mơ tưởng được đặt chân vào đó một lần trong đời. Nhưng nay mình đã được vào tòa lâu đài của nàng công chúa ngủ trong rừng và được nàng đích thân tiếp đón quá niềm nở. Mình cảm động không thốt nên lời, dù niềm yêu thương dâng tràn trong tim.

« Lần về Sài Gòn này mình vui quá, vui vì được gặp lại Hương sau bao ngày nhung nhớ, tương tư. Hè ơi, hãy qua mau cho ta gặp lại nàng ! Nghĩ lại, mình thực mâu thuẫn ! Hè 70 thì mong nín kéo thời gian để khỏi xa Hương, nhưng hè này lại khác hẳn, mình chỉ mơ ước Đại Học tựu trường ngày mai để tháng tháng gặp lại Hương.

Bản nhạc « Bao giờ biết tương tư » rền rĩ, ai oán qua âm thanh saxophone văng ra từ chiếc radio transistor của mình khiến lòng mình thổn thức.

« Ngày nào cho tôi biết, biết yêu em rồi, tôi biết tương tư...

Ôi biết đem tim này vắng như lòng giấy tình yêu lấp đầy !

Rồi biết quên câu cười, biết cho tôi giòng lệ rơi...

« Hương ơi, Hương ơi, nơi thành đô tấp nập, có phút nào Hương nhớ đến Giang chăng ?

Cần Thơ, ngày... tháng 11, 1972

« Sáng mai, Hương lại xuôi chuyến DC4 lướt mây gió về Cần Thơ dạy học. Mình nao nức chờ đợi phút gặp lại Hương...

« Giáo sư Khoa trưởng cho mình biết Hương có ý định xuống Cần Thơ lập nghiệp, làm giáo sư cơ hữu cho Viện. Và... làm giáo sư cơ hữu, nàng sẽ được một căn nhà ngay khu mình ở ! Sung sướng xiết bao khi mình được gặp nàng hằng ngày. Rồi Hương và mình sẽ thân nhau hơn... Rồi... một ngày đẹp trời nào đó mình sẽ ngỏ lời cùng Hương...

Cần Thơ, ngày... tháng 3, 1973

« Ôi ! Những ngày Hạnh Phúc triền miên đáng khắc bằng chữ vàng, đáng ghi lòng tạc dạ !

« Nhưng niên khóa trôi qua mau như một giấc mộng. Những ngày hè lại sắp trở về ngăn cách Hương và mình. Đạo này Hương đã vui vẻ nói chuyện cùng mình mỗi chuyến nàng xuống Cần Thơ, và coi mình như một bạn thân. Ánh mắt nàng đượm vẻ ấm áp, trù mến vô cùng. Nhưng giữa Hương và mình vẫn chỉ là tình bạn, không hơn không kém.

« Sau bữa cơm chiều, Hương thường có thói quen đi dạo mát một mình trong khu cư xá để « ngắm trăng, sao, tìm về với thiên nhiên thường bị người đời lãng bỏ » nàng bảo thế. Mình cũng thích đi dạo mát buổi chiều mỗi khi nàng xuống Cần Thơ. Những đêm trăng nhìn bóng nàng thơ thẩn nơi hồ sen, hoặc mê say ngồi ngắm trăng trên bờ hồ sen, hoặc quỳ gối nơi hồ sen say sưa

ngắm những đóa sen thanh thoát với vẻ thành kính... mình bỗng có ý tưởng Hương chính là một đóa sen trắng thoát tục, vươn lên khỏi đầm nước bùn lầy. Sống giữa xã hội xuống dốc thời đại, Hương không may mắn đua đòi như đa số các thiếu nữ khác. Đã 26 tuổi đời, Hương vẫn còn giữ trọn sự trong sạch của tâm hồn, nét vô tư của tuổi trẻ. Mình tin rằng nét thơ ngây, nền nếp của thiếu nữ Việt Nam sẽ vĩnh viễn sống trong « cô bé văn sĩ » của mình - mình mới khám phá ra Hương là một cây bút của nhà sách « Tuổi Hoa ».

Mình sẽ đặt cho Hương biệt hiệu Bạch Liên ! Đóa sen trắng tinh khiết. Bạch Liên, Bạch Liên, Giang nhớ Bạch Liên vô cùng ».

Hương mỉm cười : « Gớm, anh chàng này bày đặt tặng mình biệt hiệu nữa cơ đây. Biệt hiệu anh ta tặng mình sao mà đẹp thế, chả bù cho những biệt hiệu « Anh chàng thâm lặng » « Chàng ánh mắt u buồn » « Chàng Trương Chi khối tình ôm xuống tuyến đài chưa tan » mà Lan tinh nghịch đặt cho Giang khi nói chuyện với Hương về Giang.

Cần Thơ, ngày... tháng 4, 1973

« Hy vọng chứa chan...

« Ta mơ hạnh phúc tương lai bên Hương yêu dấu muôn đời. Với một nghề bảo đảm trong tay, Hương và mình sẽ không phải chật vật về sinh kế và tương lai sẽ là những chuỗi ngày chan hòa yêu thương, triền miên hạnh phúc, Hương ơi, Giang hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho Hương trọn đời, sẽ tuyệt đối trung thành cùng Hương mãi mãi...

« Hương ơi, Hương có biết Giang ngồi häng giờ viết tên hai đũa đan vào nhau mà mơ đến ngày hai tên Hương - Giang được ghép lại mãi mãi, thành tên giòng sông thơ mộng xứ Huế hữu tình. Chúng mình sẽ trồng hoa quanh nhà, Hương nhé ! Hoa bâng khuâng xanh xanh, tím tím, hoa huệ trắng trong sạch, hoa tóc tiên hồng, màu hạnh phúc... Chúng mình sẽ thả một hồ sen nhỏ trong sân nhà - sân rộng chán - đắp một hòn non bộ xinh xinh và nuôi một đàn cá vàng cho đẹp mắt. Thú điền viên sẽ thật tuyệt vời đối với hai đũa, Hương nhỉ ? A, sẽ có một giàn bí quanh cửa ra vào cho sân được rợp bóng trong những buổi trưa hè, và một cây liễu nhỏ thướt tha trong bóng chiều bên hồ sen. Căn nhà tương lai của chúng mình như vậy. Hương có hài lòng không ? Tổ ấm của chúng mình sẽ mang tên Bạch Liên, Hương nhé !

Cần Thơ, Hè 73

« Ngờ đâu, trời chẳng thương mình ! Năm tới Hương sẽ xuất ngoại lấy văn bằng Tiến sĩ.

Mình vừa nhận được đơn xin nghỉ dài hạn của Hương trong suốt thời gian nàg du học. Cầm tờ đơn mà mình ngỡ đang cầm bản án tử hình trong tay. Thôi, Hương ơi, mộng tương lai của Giang đã hoàn toàn sụp đổ. Với sự chênh lệch về học vấn như vậy, Giang nào dám mơ tưởng Hương đoái hoài tới Giang, một anh thư ký quèn.

« Mình đành bó tay nhận chịu số phận hẩm hiu. Bao năm trời ôm mộng, tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Đời mình vẫn cô đơn, lẻ bóng. Mình và Hương như hai con đường sắt song song nhưng ngược chiều, chỉ một lúc nào đó chạy ngang nhau, nhưng rồi xa dần, xa mãi... Nhưng mình sẽ tôn thờ Hương đến trọn đời.

« Giã từ mái trường Văn Khoa Cần Thơ chất ngất kỷ niệm đẹp, ta đi theo mộng tang bồng, đăng vào Hải Quân và xin đi trấn đóng thật xa cố quên nỗi đau khổ gào thét trong tim. Cầu Trời cho Hương luôn bình an và thành công rực rỡ... Anh đi theo lời sông núi, Hương ơi! Hương ơi ! Anh nguyện sẽ sống chết cho màu cờ Tổ Quốc, thực hiện hoài bão anh ôm ấp từ năm Dự Bị, trên lan can lầu 3 ngôi trường Văn Khoa Sài gòn xưa.

« Giã biệt Hương... Có lẽ chẳng bao giờ chúng mình gặp lại, nhưng chân tình của Giang sẽ không thay đổi đâu Hương.

Hương thở dài thương cảm. Nếu Giang biết, phải, nếu Giang biết Hương hoãn xuất ngoại để phụng dưỡng ba mẹ và trông nom các em thì có lẽ chàng đã không sớm từ giã cõi đời như vậy. Không cầm được nước mắt, Hương gục đầu xuống trang giấy, nức nở : « Giang ơi, Giang ơi. Khi Hương hiểu lòng Giang thì đã quá muộn!»

Nha Trang, ngày... tháng 8, 1973.

« Mình dốc tâm học để trở nên một chiến sĩ Hải Quân xuất sắc. Những khóa huấn luyện quân sự học đường đã giúp ích không ít cho mình trong nghiệp nhà binh. Mình cố quên hình ảnh Hương, nhưng làm sao quên được khi tâm tư mình chỉ hướng về nàng ? Bây giờ mình chỉ còn một mục đích độc nhất : hiến thân cho màu cờ Tổ quốc để bảo vệ quê mẹ.

Hôm qua đi nghe nhạc cùng tụi bạn, mình đã ứa lệ khi nghe bản Tristesse của Chopin - Ôi, lời bản nhạc lột rõ tâm trạng của mình quá :

« Cher amour, je t'aime éperdument, éperdument, éperdument... »¹⁰

Hoàng Sa tháng 12, 1973

« Tết sắp đến..., Nhưng mình chả thiết Tết nhất chút nào. Đạo này tình hình có vẻ nghiêm trọng quanh quần đảo Hoàng Sa này. Những chiếc tàu lạ thỉnh thoảng xuất hiện, lờn vờn quanh quần đảo có vẻ do thám, Hôm qua nhìn qua viễn vọng kính, mình thấy rõ lá cờ Trung Cộng phấp phới trên chiếc tàu lạ. Anh em trên tàu ở trong tình trạng báo động, canh phòng cẩn mật. Mình càng hồi hộp chờ đợi chạm địch. Mình sẽ gắng sức bảo vệ quần đảo này tới hơi thở cuối cùng. Hương ơi, anh sẽ không hổ danh giống Tiên Rồng, anh sẽ đem mạng sống bảo vệ quê hương thân yêu của chúng ta,

Hướng về Hương với « Nửa Hồn Thương Đau ». ¹¹

« Nhắm mắt cho tôi tìm lại chút hương xưa.

Cho tôi về đường cũ nên thơ

Cho tôi gặp người xưa ước mơ

Hay chỉ là ước mơ thôi ?

...

10 Tạm dịch : «Hỡi người yêu dấu, ta yêu nàng cuồng nhiệt, mê man, miệt mài»

11 Bản nhạc của Phạm Đình Chương

Nhắm mắt, ôi, sao nửa hồn khéo thương đau
Ô, sao ngàn trùng mãi xa nhau
Hay ta còn hẹn nhau kiếp nào ?
Anh ở đâu ? Em ở đâu ?...

Trường Sa, ngày... tháng 2, 1974

« Quân ta chạm địch đêm qua. Địch tràn lên, đổ bộ Hoàng Sa. Các chiến hạm bạn đã nghênh chiến, quyết bảo vệ hòn đảo này. Chiến hạm Trần Khánh Dư đã đoạt chiến thắng vẻ vang trong việc đẩy lui quân Trung Cộng xâm lăng tàn bạo.

Mình được chỉ định lên đảo trấn giữ. Mình biết chắc nhiệm vụ này tối quan trọng vì bọn Trung Cộng sẽ trở lại để thỏa mãn ước vọng thôn tính Hoàng Sa của chúng. Phen này mình quyết một mất một còn cùng chúng.

Chuyến ra đi này không chắc có ngày trở lại, Hương ơi. Nếu anh vĩnh viễn ra đi, lời cuối anh gửi về Hương sẽ là hai câu thơ của Rosemonde Gérard :

« ... Chaque jour je t'aime davantage

Aujourd'hui plus qu'hier et bien moins que de main»

12

12 Tạm dịch : «... Mỗi ngày anh càng yêu thương em hơn lên. Tình yêu anh trao em ngày hôm nay nhiều hơn hôm qua và ít hơn ngày mai»

Cuốn nhật ký chấm dứt ở đây. Sau đó toàn những trang giấy trắng rợn màu tang tóc. Hương nức nở hướng về Giang - chàng chiến sĩ hào hùng đã anh dũng bảo vệ quê hương với trọn lòng nhiệt thành. Hương tự trách mình quá vô tâm, quên hẳn tên Thanh Giang khi em chàng tới trao cuốn nhật ký cho nàng. Ôi ! Vô tình nàng đã hững hờ trước lòng nhiệt thành của Giang !

Bỗng chuông cửa reo vang. Dì Hai chạy ra mở cửa, đon đả :

- Thừa cô lại chơi... Dạ có, cô Hương có nhà đấy ạ, mời cô vào chơi.

Hương lau vội nước mắt, bước ra tiếp Lan. Vừa thấy Hương, Lan giật mình, rồi rít hỏi :

- Kìa Hương làm sao mà mắt đỏ hoe vậy ? Bỏ mới khóc phải không ?

Hương buồn bã gật đầu, gượng gạo :

- Lan ngồi chơi.

Lan lo lắng hỏi thăm :

- Hương buồn chuyện gì mà khóc vậy ? Có ai làm gì cho Hương bức bối chẳng ?

- Không, Lan ạ. Mình khóc thương một chiến sĩ vừa

nằm xuống, hy sinh cho Tổ quốc, cho dân tộc.

- Ai vậy Hương ?

- Thanh Giang.

Hai tiếng ngắn gọn của Hương mang lại một kết quả thật bất ngờ. Lan tái mặt, môi rung rung, rồi òa khóc.

Hương sững sờ :

- Tại sao Lan khóc vậy Lan ? Mình làm gì cho Lan buồn chẳng ?

Lan nức nở, không nói nên lời :

- Không... không... Lan không ngờ. Thanh Giang... Thanh Giang...

Hương băn khoăn : « Tại sao Lan quá xúc động như vậy nhỉ ? Thật là khó hiểu ! »

Như đoán biết ý nghĩ của Hương, Lan gục mặt vào hai tay, giải thích qua tiếng nức nở :

- Chắc Hương ngạc nhiên lắm nhỉ. Nhưng Hương biết không Lan... Lan...

Đến đây, Lan lại òa khóc. Hương gật đầu xót thương. Thì ra Lan đã yêu Giang, lại một tình yêu lặng lẽ, âm thầm, đơn phương ! Bây giờ nàng mới hiểu thái độ lạ

lòng của Lan gần đây, nhất là sau khi xem phim « Le docteur Jivago ». Giang ơi, ở bên kia thế giới, Giang có thấu cho lòng Lan chăng ? Hương mơ màng suy nghĩ.

« Ôi ! Tình yêu là gì ? Có phải là « một vật đẹp muôn màu »¹³ như một bản nhạc ngoại quốc ca tụng ? Hay chỉ là một hình phạt đọa đày ? Tình yêu hư hư ảo ảo như chiếc bóng thấp thoáng phía trước, người đuổi theo chiếc bóng chỉ nắm được hư vô và đau khổ. Người ấy có ngờ đâu sau lưng mình, một người khác đang miệt mài theo đuổi mình... Cứ như thế, ngày nào nhân loại còn tồn tại, vòng luân quần này còn tiếp diễn mãi đến thiên thu :

« Theo tình, tình chạy, chạy tình tình theo »¹⁴

Saigon, tháng 8, 1974

THÙY HƯƠNG

13 Love is a many splendored thing.

14 Qui suit l'amour, l'amour fuit - Qui fuit l'amour, l'amour suit

